

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2015/849 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 20. maja 2015

o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Tokovi nezakonitega denarja lahko škodujejo integriteti, stabilnosti in ugledu finančnega sektorja ter ogrozijo notranji trg Unije in mednarodni razvoj. Pranje denarja, financiranje terorizma in organizirani kriminal ostajajo velike težave, ki bi jih bilo treba obravnavati na ravni Unije. Poleg nadaljnega razvoja kazensko-pravnega pristopa na ravni Unije je nujno in lahko prinese dodatne rezultate tudi usmerjeno in sorazmerno preprečevanje uporabe finančnega sistema za namene pranja denarja in financiranja terorizma.
- (2) Prizadevanja storilcev kaznivih dejanj in oseb, ki jim pri tem pomagajo, da bi prikrili izvor premoženjskih koristi, pridobljenih s kaznivimi dejanji, ali pa zakonit ali nezakonit denar preusmerili v namene terorizma, lahko resno ogrozijo trdnost, integriteto in stabilnost kreditnih institucij in finančnih institucij ter zaupanje v finančni sistem kot celoto. Vpleteni v pranje denarja in tisti, ki financirajo terorizem, bi lahko poskušali olajšati izvrševanje kaznivih dejanj z izkoriščanjem prostega pretoka kapitala in svobode zagotavljanja finančnih storitev, ki ju zajema integrirano finančno območje Unije. Zato je treba na ravni Unije sprejeti nekatere usklajevalne ukrepe. Obenem bi bilo treba cilje za zaščito družbe pred kriminalom ter zaščite stabilnosti in integritete finančnega sistema Unije uravnotežiti s potrebo po oblikovanju regulativnega okolja, ki omogoča, da podjetja širijo svoje poslovanje in pri tem nimajo nesorazmernih stroškov zaradi zagotavljanja skladnosti s predpisi.
- (3) Ta direktiva je že četrta direktiva, ki naslavlja nevarnost pranja denarja. V Direktivi Sveta 91/308/EGS ⁽⁴⁾ je bilo pranje denarja opredeljeno v smislu nezakonitega trgovanja z mamili, obveznosti pa so bile naložene le

⁽¹⁾ UL C 166, 12.6.2013, str. 2.

⁽²⁾ UL C 271, 19.9.2013, str. 31.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 11. marca 2014 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 20. aprila 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 20. maja 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 91/308/EGS z dne 10. junija 1991 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja (UL L 166, 28.6.1991, str. 77).

finančnemu sektorju. Z Direktivo 2001/97/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ je bilo razširjeno področje uporabe Direktive 91/308/EGS, kar zadeva kazniva dejanja ter kar zadeva poklice in dejavnosti. Junija 2003 je Projektna skupina za finančno ukrepanje (v nadaljnjem besedilu: FATF) revidirala svoja priporočila, tako da je vanje zajela financiranje terorizma, in oblikovala podrobnejše zahteve v zvezi z identifikacijo in preverjanjem strank, primere, v katerih lahko večje tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma upravičuje okrepljene ukrepe, ter primere, v katerih lahko manjše tveganje upravičuje manj strog nadzor. Te spremembe so bile odražene v Direktivi 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ ter v Direktivi Komisije 2006/70/ES ⁽³⁾.

- (4) Pranje denarja in financiranje terorizma se pogosto izvajata v mednarodnem okviru. Ukrepi, sprejeti izključno na nacionalni ravni ali na ravni Unije, brez upoštevanja mednarodnega usklajevanja in sodelovanja, bi imeli zelo omejene učinke. Ukrepi, ki jih Unija sprejme na tem področju, bi morali biti zato združljivi z drugimi ukrepi, sprejetimi na mednarodnih forumih, in vsaj tako strogi. Pri ukrepih Unije bi bilo treba še naprej upoštevati zlasti priporočila FATF in instrumente drugih mednarodnih organov, dejavnih na področju boja proti pranju denarja in financiranju terorizma. Zaradi večje učinkovitosti boja proti pranju denarja in financiranju terorizma bi bilo treba relevantne pravne akte Unije, kadar je to ustrezno, uskladiti z Mednarodnimi standardi za boj proti pranju denarja ter financiranju terorizma in širjenju orožja, ki jih je FATF sprejela februarja 2012 (v nadaljnjem besedilu: revidirana priporočila FATF).
- (5) Poleg tega zloraba finančnega sistema za preusmerjanje nezakonitega ali celo zakonitega denarja v namene terorizma jasno ogroža integriteto, pravilno delovanje, ugled in stabilnost finančnega sistema. Zato bi morali preventivni ukrepi, določeni v tej direktivi, naslavljati manipuliranje z denarjem, pridobljenim s hudim kaznivim dejanjem, in zbiranje denarnih sredstev ali premoženja za namene terorizma.
- (6) Višji zneski pri plačilih v gotovini predstavljajo visoko tveganje pranja denarja in financiranja terorizma. Za boljši nadzor in manjša tveganja, ki jih prinašajo takšna plačila v gotovini, bi morale biti osebe, ki trgujejo z blagom, zajete s to direktivo, kolikor opravljajo ali prejemajo plačila v gotovini v višini 10 000 EUR ali več. Države članice bi morale imeti možnost sprejeti nižje mejne vrednosti, dodatne splošne omejitve uporabe gotovine in druge strožje določbe.
- (7) Proizvodi elektronskega denarja se vse pogosteje uporabljajo kot nadomestek za bančne račune, kar poleg ukrepov, določenih v Direktivi 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾, opravičuje, da so ti proizvodi podvrženi obveznostim preprečevanja pranja denarja in boja proti financiranju terorizma (AML/CFT). Vendar pa bi državam članicam v določenih dokazanih okoliščinah z nizkim tveganjem in pod strogimi pogoji za blažitev tveganja moralo biti dovoljeno, da proizvode elektronskega denarja izvzamejo iz določenih ukrepov skrbnega preverjanja strank, kot sta identifikacija in preverjanje stranke ter dejanskega lastnika, ne pa tudi iz spremljanja transakcij ali poslovnih odnosov. Pogoji za blažitev tveganja bi morali vključevati zahtevo, da se izvzeti proizvodi elektronskega denarja uporabljajo izključno za nakup blaga ali storitev in da je elektronsko shranjeni znesek dovolj nizek, da izključuje izogibanje pravilom AML/CFT. Takšno izvzetje ne bi smelo posegati v diskrecijsko pravico držav članic, da pooblaščenim subjektom omogočijo, da v skladu s členom 15 za druge proizvode elektronskega denarja, ki predstavljajo manjša tveganja, uporabljajo poenostavljene ukrepe skrbnega preverjanja strank.
- (8) Kar zadeva pooblašcene subjekte za katere velja ta direktiva, se za pojem „nepremičninski zastopniki“ lahko šteje, da po potrebi vključuje posrednike pri najemu.

⁽¹⁾ Direktiva 2001/97/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. decembra 2001 o spremembi Direktive Sveta 91/308/EGS o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja (UL L 344, 28.12.2001, str. 76).

⁽²⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/60/ES z dne 26. oktobra 2005 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma (UL L 309, 25.11.2005, str. 15).

⁽³⁾ Direktiva Komisije 2006/70/ES z dne 1. avgusta 2006 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta glede opredelitve politično izpostavljene osebe in tehničnih meril za postopke poenostavljene dolžnosti skrbnosti pri ugotavljanju identitete stranke ter izjeme na podlagi finančne dejavnosti, ki poteka zgolj občasno ali v omejenem obsegu (UL L 214, 4.8.2006, str. 29).

⁽⁴⁾ Direktiva 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL L 267, 10.10.2009, str. 7).

- (9) Za pravne strokovnjake, kot jih opredeljujejo države članice, bi morala ta direktiva veljati, kadar so vključeni v finančne ali poslovne transakcije, vključno z davčnim svetovanjem, ki predstavljajo največje tveganje za zlorabo storitev teh pravnih strokovnjakov z namenom pranja premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, ali financiranja terorizma. Vendar bi bilo treba dovoliti izzetje od obveznosti sporočanja informacij, pridobljenih pred končanim sodnim postopkom, med njim ali po njem ali med ugotavljanjem pravnega položaja stranke. Za pravno svetovanje bi morala zato še vedno veljati obveznost varovanja poslovne skrivnosti, razen kadar je pravni strokovnjak udeležen pri pranju denarja ali financiranju terorizma, če je pravno svetovanje dano za namene pranja denarja ali financiranja terorizma ali pa pravni strokovnjak ve, da stranka išče pravno svetovanje za namene pranja denarja ali financiranja terorizma.
- (10) Neposredno primerljive storitve bi bilo treba obravnavati enako ne glede na to, kateri strokovnjaki, ki so zajeti s to direktivo, jih izvajajo. Da bi se zagotovilo spoštovanje pravic, zajamčenih v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina), v primeru revizorjev, zunanjih računovodij in davčnih svetovalcev, ki imajo v nekaterih državah članicah pravico braniti ali zastopati stranko v sodnem postopku ali ugotavljati njen pravni položaj, za informacije, ki jih pridobijo pri opravljanju navedenih nalog, ne bi smele veljati obveznosti poročanja, določene v tej direktivi.
- (11) Pomembno je izrecno poudariti, da so „davčna kazniva dejanja“, povezana z neposrednimi in posrednimi davki, vključena v široko opredelitev pojma „kaznivo dejanje“ iz te direktive v skladu z revidiranimi priporočili FATF. Glede na to, da so lahko v posamezni državi članici različne davčne kršitve opredeljene kot „kaznivo dejanje“, ki se kaznuje s sankcijami iz točke 4(f) člena 3 te direktive, se lahko opredelitve davčnih kaznivih dejanj v nacionalnem pravu razlikujejo. Čeprav prizadevanja niso usmerjena v harmonizacijo opredelitev davčnih kaznivih dejanj v nacionalnem pravu držav članic, bi države članice morale v največji možni meri, ki jo nacionalno pravo še dovoljuje, omogočati izmenjavo informacij oziroma pomoč med finančnimi obveščevalnimi enotami EU (FIU).
- (12) Identificirati je treba vsako fizično osebo, ki ima v lasti pravni subjekt ali ga nadzoruje. Države članice bi morale zaradi zagotovitve dejanske preglednosti poskrbeti, da zajamejo čim širši krog pravnih subjektov, registriranih ali ustanovljenih v okviru katerega koli drugega mehanizma na njihovem ozemlju. Čeprav ugotovitev določenega odstotka imetništva delnic ali lastniškega deleža ne prispeva samodejno k ugotovitvi dejanskega lastnika, bi to moral biti eden od dokaznih dejavnikov, ki ga je treba upoštevati. Državam članicam pa bi moralo biti omogočeno, da se odločijo, da že nižji odstotek nakazuje lastništvo ali nadzor.
- (13) Kadar je to ustrezno, bi bilo treba identifikacijo in preverjanje dejanskih lastnikov razširiti na pravne subjekte, ki imajo v lasti druge pravne subjekte, pooblaščen subjekt pa bi morali poiskati fizično osebo oziroma osebe, ki prek lastništva ali na druge načine končno nadzorujejo pravni subjekt, ki je stranka. Nadzor na druge načine lahko med drugim vključuje merila nadzora, ki se uporabljajo za pripravo konsolidiranih računovodskih izkazov, denimo prek delničarskega sporazuma, izvajanja prevladujočega vpliva ali pristojnosti za imenovanje višjega vodstva. Lahko se zgodi, da ni mogoče identificirati nobene fizične osebe, ki končno poseduje ali nadzoruje pravni subjekt. Če ni razlogov za sum, lahko v takšnih izjemnih primerih pooblaščen subjekt, potem ko so izčrpali vse druge načine identifikacije, štejejo višje vodstvo kot dejanskega lastnika oziroma lastnike.
- (14) Potreba po natančnih in posodobljenih informacijah o dejanskem lastniku je eden ključnih dejavnikov pri iskanju storilcev kaznivih dejanj, ki bi svojo identiteto sicer lahko skrili za poslovno strukturo. Države članice bi zato morale zagotoviti, da subjekti, ustanovljeni na njihovem teritoriju v skladu z nacionalnim pravom, pridobijo in hranijo ustrezne, natančne in aktualne informacije o svojem dejanskem lastništvu, poleg osnovnih informacij, kot so ime in naslov družbe ter dokaz o registraciji in pravnem lastništvu. Zaradi večje preglednosti bi morale države članice, kot ukrep proti zlorabam pravnih oseb, zagotoviti, da se informacije o dejanskem lastništvu ob doslednem spoštovanju prava Unije hranijo v osrednjem registru, ki se nahaja zunaj družbe. Države članice lahko v ta namen uporabljajo osrednjo zbirko podatkov za zbiranje informacij o dejanskem lastništvu ali poslovni register ali kateri koli drug osrednji register. Države članice lahko odločijo, da so za vnašanje podatkov v register odgovorni pooblaščen subjekt. Države članice bi morale zagotoviti, da so te informacije v vseh primerih na voljo pristojnim organom in FIU ter posredovane pooblaščenemu subjektu, ko ti izvajajo ukrepe skrbnega preverjanja strank. Države članice bi morale tudi zagotoviti, da je v skladu s predpisi o varstvu podatkov dostop do informacij o dejanskem lastništvu odobren tudi drugim osebam, ki lahko izkažejo upravičen interes v zvezi s

pranjem denarja, financiranjem terorizma in povezanimi predhodnimi kaznivimi dejanji, kot so korupcija, davčna kazniva dejanja in goljufije. Osebe, ki lahko izkažejo upravičen interes, bi morale imeti dostop do informacij o vrsti in višini deležev v lasti upravičencev, in sicer o njihovi približni vrednosti.

- (15) V ta namen bi morale države članice z nacionalnim pravom omogočiti širši dostop, kot je določen s to direktivo.
- (16) Pravočasen dostop do informacij o dejanskem lastništvu bi bilo treba zagotoviti tako, da bi se izognili vsakršnemu tveganju obveščanja zadevne družbe.
- (17) Za zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev za različne pravne oblike bi morali biti skrbniki poleg tega dolžni pridobiti, imeti na voljo in pooblaščenim subjektom, ki sprejemajo ukrepe skrbnega preverjanja strank, zagotoviti informacije o dejanskem lastništvu ter te informacije posredovati osrednjemu registru ali osrednji zbirki podatkov, pooblaščenim subjektom pa bi morali razkriti svoj status. Enake zahteve bi morale veljati za pravne subjekte, kot so fundacije, in pravne ureditve, podobne skladom.
- (18) Ta direktiva bi se morala uporabljati tudi za dejavnosti pooblaščenih subjektov, ki se opravljajo prek spleta.
- (19) Nove tehnologije podjetjem in strankam zagotavljajo časovno in stroškovno učinkovite rešitve, zato bi jih bilo treba upoštevati pri ocenjevanju tveganj. Pristojni organi in pooblaščeni subjekti bi morali biti proaktivni v boju proti novim in inovativnim metodam pranja denarja.
- (20) Predstavnike Unije v upravljaljskih organih Evropske banke za obnovo in razvoj se spodbuja, da izvajajo to direktivo in da na njenem spletnem mestu objavijo politike AML/CFT, ki vsebujejo podrobne postopke za uveljavljanje te direktive.
- (21) Uporaba storitev sektorja iger na srečo za pranje premoženjske koristi, pridobljene s kaznivimi dejanji, je skrb vzbujajoča. Za blažitev tveganj, povezanih s storitvami iger na srečo, bi morala ta direktiva zagotoviti obveznost, da se za ponudnike storitev iger na srečo, ki prinašajo večja tveganja, uporabijo ukrepi skrbnega preverjanja strank za posamezne transakcije, ki znašajo 2 000 EUR ali več. Države članice bi morale zagotoviti, da pooblaščeni subjekti uporabijo enake mejne vrednosti pri izplačilu dobitkov, vplačilu stav, tudi z nakupom ali zamenjavo igralnih žetonov, ali obojega. Ponudniki storitev iger na srečo s fizičnimi prostori, kot so igralnice, bi morali zagotoviti, da je morebitno skrbno preverjanje strank na točki vstopa v prostore mogoče povezati s transakcijami, ki jih stranka opravi v teh prostorih. Vendar pa bi državam članicam v dokazanih okoliščinah z nizkim tveganjem moralo biti dovoljeno, da določene storitve iger na srečo izvamejo iz nekaterih ali vseh zahtev, določenih v tej direktivi. Država članica bi lahko izvzetje uporabila le v strogo omejenih in utemeljenih okoliščinah ter takrat, kadar so tveganja pranja denarja ali financiranja terorizma nizka. Za takšna izvzetja bi bilo treba opraviti specifično oceno tveganja, ki obravnava tudi stopnjo ranljivosti zadevnih transakcij. O izvzetjih se uradno obvesti Komisijo. Države člane bi morale v oceni tveganja navesti, kako so upoštevale ustrezne ugotovitve iz poročil, ki jih je izdala Komisija v okviru ocene tveganja na nadnacionalni ravni.
- (22) Tveganje pranja denarja in financiranja terorizma ni enako v vseh primerih. Zato bi bilo treba uporabiti celosten pristop, ki temelji na tveganju. Pristop, ki temelji na tveganju, ni prekomerno permisivna možnost za države članice in pooblaščene subjekte. Vključuje učinkovitejšo sprejemanje odločitev na podlagi dokazov za boljše ciljno usmeritev na tveganja pranja denarja in financiranja terorizma, s katerimi se soočajo Unija in tisti, ki v njej delujejo.
- (23) Podpora pristopu, ki temelji na tveganju, izhaja iz potrebe držav članic in Unije po prepoznavanju, razumevanju in blažitvi tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, s katerimi se soočajo. Pomembnost nadnacionalnega pristopa k prepoznavanju tveganj je bila priznana na mednarodni ravni, pri tem pa bi morali imeti Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (v nadaljnjem besedilu: EBA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾, Evropski nadzorni organ (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) (v nadaljnjem besedilu: EIOPA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽²⁾, ter Evropski nadzorni organ (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) (v nadaljnjem besedilu:

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

ESMA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, nalogo izdati, prek njihovega skupnega odbora, mnenje o tveganjih, ki vplivajo na finančni sektor Unije.

- (24) Primerno je, da Komisija ponovno preuči specifične čezmejne nevarnosti, ki bi lahko vplivale na notranji trg ter ki jih države članice ne morejo prepoznati in se proti njim tudi ne učinkovito bojevati. Zato bi ji bilo treba zaupati odgovornost za usklajevanje ocenjevanja tveganj, povezanih s čezmejnimi dejavnostmi. Za učinkovitost tega procesa je bistvenega pomena vključitev ustreznih strokovnjakov, kot je skupina strokovnjakov za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, predstavnikov iz FIU ter, kadar je to primerno, drugih organov na ravni Unije. Pomemben vir informacij za ta proces so tudi ocene tveganj in izkušnje na nacionalni ravni. Tako ocenjevanje čezmejnih tveganj s strani Komisije ne bi smelo vključevati obdelave osebnih podatkov. V vsakem primeru pa bi morali biti podatki popolnoma anonimizirani. Nacionalni nadzorni organi in nadzorni organi Unije za varstvo podatkov bi morali biti vključeni le, če ocena tveganja pranja denarja in financiranja terorizma vpliva na zasebnost posameznikov in varstvo njihovih osebnih podatkov.
- (25) Kadar je to primerno, bi morali biti rezultati ocen tveganj pravočasno na voljo pooblaščenim subjektom, da bi lahko prepoznali, obvladali in ublažili tveganja, ki so jim izpostavljeni sami.
- (26) Za še boljše prepoznavanje, razumevanje, obvladovanje in blažitev tveganj na ravni Unije bi morale države članice poleg tega druga drugi, Komisiji in EBA, EIOPA in ESMA (v nadaljnjem besedilu: evropski nadzorni organi) omogočiti dostop do rezultatov ocen tveganj.
- (27) Pri uporabi te direktive je primerno upoštevati značilnosti in potrebe manjših pooblaščenih subjektov, ki spadajo na njeno področje uporabe, ter zagotoviti obravnavanje, ki ustreza njihovim specifičnim potrebam in naravi poslovanja.
- (28) Za zaščito pravilnega delovanja finančnega sistema Unije in notranjega trga pred pranjem denarja in financiranjem terorizma bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastila, da v skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) sprejme akte, da se opredelijo jurisdikcije tretjih držav, ki imajo v svojih nacionalnih ureditvah AML/CFT strateške pomanjkljivosti (v nadaljnjem besedilu: tretje države z visokim tveganjem). Kar zadeva tretje države z visokim tveganjem, so za učinkovito spopadanje z obstoječimi tveganji in preprečevanje pojava novih zaradi spreminjajoče se narave nevarnosti pranja denarja in financiranja terorizma, ki je posledica stalnega razvoja tehnologije in sredstev, ki so na voljo storilcem kaznivih dejanj, potrebne hitre in nenehne prilagoditve pravnega okvira. Komisija bi morala upoštevati informacije mednarodnih organizacij in organov za določanje standardov na področju AML/CFT, kot so javne izjave FATF, poročila o vzajemnem vrednotenju ali podrobni oceni ali objavljena poročila o nadaljnjem ukrepanju, in svoje ocene po potrebi prilagoditi spremembam v njih.
- (29) Države članice bi morale zagotoviti vsaj to, da pooblašчени subjekti pri obravnavi fizičnih oseb ali pravnih subjektov s sedežem v tretjih državah z visokim tveganjem, kot jih opredeli Komisija, uporabijo okrepljene ukrepe skrbnega preverjanja strank. Prav tako bi moralo biti prepovedano zanašanje na tretje osebe s sedežem v takšnih tretjih državah z visokim tveganjem. Za države, ki niso uvrščene na seznam, se ne bi smelo samodejno šteti, da imajo učinkovite sisteme AML/CFT, fizične osebe ali pravne subjekte s sedežem v takšnih državah pa bi bilo treba oceniti z upoštevanjem tveganja.
- (30) Narava samega tveganja je spremenljiva, pri čemer lahko spremenljivke same po sebi ali skupaj povečajo ali zmanjšajo potencialno tveganje in tako vplivajo na ustrezno raven preventivnih ukrepov, kakršni so ukrepi skrbnega preverjanja strank. Zato obstajajo okoliščine, v katerih bi bilo treba uporabiti okrepljeno skrbnost, in okoliščine, v katerih je lahko primerna poenostavljena skrbnost preverjanja.
- (31) Priznati bi bilo treba, da nekatere situacije predstavljajo večje tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma. Čeprav bi bilo treba ugotoviti identiteto in poslovni profil vseh strank, obstajajo primeri, v katerih so potrebni posebej strogi postopki identifikacije in preverjanja strank.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

- (32) To še posebej velja za odnose s posamezniki, ki so ali ki so imeli pomembno javno funkcijo znotraj Unije ali na mednarodni ravni, zlasti če posamezniki prihajajo iz držav z visoko stopnjo korupcije. Takšni odnosi lahko zlasti ogrozijo ugled finančnega sektorja in ga izpostavijo pravnim tveganjem. Mednarodno prizadevanje v boju proti korupciji upravičuje tudi potrebo, da se takšnim osebam posveti posebna pozornost in da se uporabijo ustrezni okrepljeni ukrepi skrbnega preverjanja strank v zvezi z osebami, ki so ali so bile na vidnem javnem položaju v matični državi ali v tujini, ter v zvezi s posamezniki na višjih položajih v mednarodnih organizacijah.
- (33) Zahteve v zvezi s politično izpostavljenimi osebami so preventivne in ne kazenske narave, zato se jih ne bi smelo razlagati, kot da stigmatizirajo politično izpostavljene osebe, kot da so že same po sebi vpletene v kazniva dejanja. Zavrnitev poslovnega odnosa osebo, ki temelji zgolj na ugotovitvi, da je politično izpostavljena oseba, je v nasprotju s črko in duhom te direktive ter revidiranimi priporočili FATF.
- (34) Pridobitev odobritve višjega vodstva za vzpostavitev poslovnih odnosov ne pomeni, da je treba pridobiti odobritev uprave v vseh primerih. Moralo bi biti mogoče, da se takšna odobritev pridobi od nekoga, ki je dovolj dobro seznanjen z izpostavljenostjo institucije tveganju pranja denarja in financiranja terorizma ter je na dovolj visokem položaju, da sprejema odločitve, ki vplivajo na njeno izpostavljenost tveganju.
- (35) V izogib ponavljajočim se postopkom identifikacije strank, ki vodijo do zastojev in neučinkovitosti v poslovanju, je ob ustreznih zaščitnih ukrepih primerno, da pooblaščen subjekt sprejme tudi stranke, katerih identifikacija je že bila izvedena drugje. Kadar se pooblaščen subjekt zanaša na tretjo osebo, bi moral končno odgovornost za skrbno preverjanje strank še vedno nositi pooblaščen subjekt, ki stranko sprejme. Tretja oseba ali oseba, ki je stranko predstavila, bi morala biti, kolikor ima odnos s stranko, zajet s to direktivo, tudi sama še naprej odgovorna za skladnost s to direktivo, vključno z obveznostjo poročanja o sumljivih transakcijah in vodenja evidenc.
- (36) V primeru zastopanja ali zunanje izvajanja, ki temelji na pogodbenem odnosu med pooblaščenimi subjekti in zunanjimi osebami, ki niso zajete s to direktivo, lahko kakršne koli obveznosti AML/CFT za te zastopnike ali zunanje izvajalce kot dele pooblaščenih subjektov izhajajo samo iz pogodbe med strankami in ne iz te direktive. Za izpolnjevanje zahtev iz te direktive bi moral biti zato še naprej odgovoren predvsem pooblaščen subjekt.
- (37) Vse države članice so ustanovile oziroma bi morale ustanoviti operativno neodvisne in avtonomne FIU za zbiranje in analizo informacij, ki jih prejmejo, s ciljem povezovanja sumljivih transakcij s kaznivimi dejanji, na katerih temeljijo, zaradi preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter boja proti njima. Operativna neodvisnost in avtonomnost FIU bi morala pomeniti, da so FIU pooblaščene in sposobne, da svobodno opravljajo svoje naloge, vključno z avtonomnim odločanjem o analizi, zahtevanju in posredovanju specifičnih informacij. O sumljivih transakcijah in drugih informacijah, pomembnih z vidika pranja denarja, povezanih predhodnih kaznivih dejanj ali financiranja terorizma, bi bilo treba poročati FIU, ki bi morale delovati kot osrednja nacionalna enota za sprejemanje, analizo in posredovanje rezultatov svoje analize pristojnim organom. Poročati bi bilo treba o vseh sumljivih transakcijah, vključno s poskusi transakcij, ne glede na njihovo vrednost. Med informacijami o katerih se poroča so lahko tudi informacije v zvezi z mejnimi vrednostmi.
- (38) Z odstopanjem od splošne prepovedi izvedbe sumljivih transakcij, bi moralo biti pooblaščenim subjektom omogočeno, da izvedejo sumljive transakcije, preden o tem obvestijo pristojne organe, kadar je takšna izvedba nemogoča ali bi utegnila preprečiti prizadevanja za pregon upravičencev sumljive transakcije pranja denarja ali financiranja terorizma. Vendar to ne bi smelo vplivati na mednarodne obveznosti, ki so jih prevzele države članice za čimprejšnjo zamrznitev finančnih ali drugih sredstev teroristov, terorističnih organizacij ali tistih, ki financirajo terorizem, v skladu z zadevnimi resolucijami Varnostnega sveta Združenih narodov.
- (39) Za določene pooblaščen subjekte bi države članice morale imeti možnost, da določijo ustrezen samoregulativni organ kot organ, ki se ga na prvi stopnji obvesti namesto FIU. Sistem, v katerem se najprej poroča samoregulativnemu organu, v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice predstavlja pomemben zaščitni ukrep za zagotavljanje varstva temeljnih pravic, kar zadeva obveznosti poročanja, ki veljajo za odvetnike. Države članice bi morale zagotoviti sredstva in načine za zagotavljanje varstva poslovne skrivnosti, zaupnosti in zasebnosti.
- (40) Kadar se država članica odloči določiti takšen samoregulativni organ, lahko temu organu dovoli ali od njega zahteva, da FIU ne posreduje nobenih informacij, ki jih je pridobil od oseb, ki jih zastopa, kadar so bile takšne

informacije pridobljene od ali v zvezi z eno od njihovih strank, med ugotavljanjem pravnega položaja njihove stranke ali med opravljanjem nalog obrambe ali zastopanja te stranke v sodnem postopku ali v zvezi z njim, vključno s svetovanjem o sprožitvi postopka ali izogibanju postopku, če takšne informacije pridobijo pred ali med takšnim postopkom ali po njem.

- (41) Obstajajo številni primeri, v katerih so bili zaposleni, ki so poročali o sumih pranja denarja, izpostavljeni grožnjam ali drugim sovražnim dejanjem. Čeprav ta direktiva ne more posegati v sodne postopke držav članic, je za učinkovitost sistema AML/CFT ključno, da se naslovi to vprašanje. Države članice bi se morale zavedati te težave in storiti vse, kar je v njihovi moči, da posameznike, vključno z zaposlenimi in predstavniki pooblaščenega subjekta, zaščitijo pred takšnimi grožnjami ali sovražnimi dejanji ter da v skladu z nacionalnim pravom zagotovijo ustrezno zaščito takih oseb, zlasti kar zadeva njihovo pravico do varstva osebnih podatkov ter njihovo pravico do učinkovitega sodnega varstva in do zastopanja.
- (42) Za obdelavo osebnih podatkov za namene te direktive se uporablja Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES ⁽¹⁾, kot je prenesena v nacionalno pravo. Za obdelavo osebnih podatkov v institucijah in organih Unije za namene te direktive se uporablja Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Boj proti pranju denarja in financiranju terorizma vse države članice priznavajo kot pomemben javni interes. Ta direktiva ne posega v varstvo osebnih podatkov, ki se obdelujejo v okviru policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, vključno z Okvirnim sklepom Sveta 2008/977/PNZ ⁽³⁾, kot je prenesen v nacionalno pravo.
- (43) Bistveno je, da se uskladitev te direktive z revidiranimi priporočili FATF izvede ob doslednem upoštevanju prava Unije, zlasti kar zadeva pravo Unije o varstvu podatkov in zaščito temeljnih pravic, kot so določene v Listini. Nekateri vidiki izvajanja te direktive vključujejo zbiranje, analizo, shranjevanje in izmenjavo podatkov. Takšna obdelava osebnih podatkov bi morala ob doslednem spoštovanju temeljnih pravic biti dovoljena zgolj za namene iz te direktive in za dejavnosti, ki se zahtevajo na podlagi te direktive, kot so izvajanje skrbnega preverjanja strank, stalno spremljanje, preiskovanje in prijavljanje nenavadnih in sumljivih transakcij, identifikacija dejanskega lastnika pravne osebe ali pravne ureditve, identifikacija politično izpostavljene osebe, izmenjava informacij med pristojnimi organi ter izmenjava informacij med kreditnimi institucijami in finančnimi institucijami in drugimi pooblaščenimi subjekti. Zbiranje in nadaljnja obdelava osebnih podatkov, ki ju izvajajo pooblaščeni subjekti, bi morala biti omejena na to, kar je nujno za namen izpolnjevanja zahtev te direktive, osebni podatki pa se ne bi smeli nadalje obdelovati na način, ki ni skladen s tem namenom. Zlasti bi morala biti strogo prepovedana nadaljnja obdelava osebnih podatkov v komercialne namene.
- (44) Revidirana priporočila FATF prikazujejo, da bi morali pooblaščeni subjekti, da bi lahko v celoti sodelovali in hitro izpolnjevali zahteve pristojnih organov po informacijah za namene preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma, najmanj pet let hraniti potrebne informacije, pridobljene z ukrepi skrbnega preverjanja strank, in evidence o transakcijah. Da bi se izognili različnim pristopom in izpolnili zahteve v zvezi z varstvom osebnih podatkov in pravne varnosti, bi bilo treba to obdobje hrambe določiti na pet let po zaključku poslovnega odnosa ali izvedbi občasne transakcije. Državam članicam pa bi bilo treba, če je to potrebno za namene preprečevanja, odkrivanja ali preiskovanja pranja denarja in financiranja terorizma in po izvedbi ocene njene nujnosti in sorazmernosti, omogočiti, da dovolijo ali zahtevajo nadaljnjo hrambo evidenc za obdobje, ki ne presega dodatnih petih let, in sicer brez poseganja v nacionalno kazensko pravo o dokazih, ki se uporablja za tekoče kazenske preiskave in sodne postopke. Države članice bi morale zahtevati, da se s posebnimi zaščitnimi ukrepi zagotovi varnost podatkov, in določiti, katere osebe, kategorije oseb ali organi bi morali imeti izključen dostop do hranjenih podatkov.
- (45) Za zagotavljanje ustreznega in učinkovitega delovanja pravosodnega sistema med obdobjem za prenos te direktive v nacionalne pravne ureditve držav članic in da se omogoči nemotena interakcija z nacionalnim procesnim pravom, bi bilo treba informacije in dokumente v zvezi s tekočimi pravnimi postopki za namene preprečevanja,

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽³⁾ Okvirni sklep Sveta 2008/977/PNZ z dne 27. novembra 2008 o varstvu osebnih podatkov, ki se obdelujejo v okviru policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah (UL L 350, 30.12.2008, str. 60).

odkrivanja ali preiskovanja morebitnega pranja denarja ali financiranja terorizma, ki v državah članicah na datum začetka veljavnosti te direktive še niso končani, hraniti za obdobje petih let po tem datumu in bi morale biti mogoče to obdobje podaljšati za nadaljnjih pet let.

- (46) Pravice dostopa do podatkov s strani posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, se uporabljajo za osebne podatke, ki se obdelujejo za namen te direktive. Vendar bi dostop posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, do kakršne koli informacije v zvezi s poročilom o sumljivih transakcijah resno spodbudil učinkovitost boja proti pranju denarja in financiranju terorizma. Izjeme in omejitve te pravice v skladu s členom 13 Direktive 95/46/ES in, kadar je to ustrezno, členom 20 Uredbe (ES) št. 45/2001 so zato lahko upravičene. Posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, ima pravico zahtevati, da nadzorni organ iz člena 28 Direktive 95/46/ES ali, če je to ustrezno, Evropski nadzornik za varstvo podatkov preveri zakonitost obdelave in ima pravico do uporabe pravnega sredstva iz člena 22 navedene direktive. Nadzorni organ iz člena 28 Direktive 95/46/ES lahko deluje tudi po uradni dolžnosti. Brez poseganja v omejitve pravice do dostopa bi moral nadzorni organ imeti možnost obvestiti posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, o tem, da je nadzorni organ opravil vsa potrebna preverjanja, ter o rezultatih v zvezi z zakonitostjo zadevne obdelave.
- (47) Osebe, ki zgolj spreminjajo dokumente v papirni obliki v elektronske podatke in delujejo v okviru pogodbe s kreditno institucijo ali finančno institucijo, ter osebe, ki kreditnim institucijam ali finančnim institucijam zagotavljajo le sisteme sporočil, druge podporne sisteme za posredovanje sredstev ali klirinške sisteme in sisteme poravnave, ne spadajo v področje uporabe te direktive.
- (48) Pranje denarja in financiranje terorizma sta mednarodni težavi, zato bi moral biti pristop k boju proti njima globalen. Da bi se izognili uporabi zelo različnih standardov znotraj institucije ali skupine institucij, bi morale kreditne institucije in finančne institucije Unije, ki imajo podružnice in hčerinske družbe v tretjih državah, v katerih so zahteve na tem področju manj stroge kot zahteve države članice, za navedene podružnice in hčerinske družbe uporabljati standarde Unije ali, če uporaba takšnih standardov ni mogoča, uradno obvestiti pristojne organe matične države članice.
- (49) Kadar je to izvedljivo, bi bilo treba pooblaščenim subjektom dati na voljo povratne informacije o koristnosti njihovih poročil o sumljivih transakcijah in nadaljnjem ukrepanju. Da bi lahko države članice to omogočile ter presojale učinkovitost svojih sistemov za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma, bi morale ohraniti in izboljšati kvaliteto ustreznih statističnih podatkov. Za nadaljnje izboljšanje kakovosti in usklajenosti statističnih podatkov, zbranih na ravni Unije, bi morala Komisija po vsej Uniji slediti stanju na področju boja proti pranju denarja in financiranju terorizma ter objavljati redne preglede.
- (50) Kadar države članice od izdajateljev elektronskega denarja in ponudnikov plačilnih storitev, ki so vzpostavljeni na njihovem ozemlju v obliki, ki ni podružnica, in katerih sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, bi jim moralo biti omogočeno, da zahtevajo, da takšna osrednja kontaktna točka, ki deluje v imenu institucije, ki jo imenuje, zagotavlja skladnost podjetja s pravili AML/CFT. Prav tako bi morale zagotoviti, da je ta zahteva sorazmerna in ne presega tistega, kar je potrebno za doseg cilja skladnosti s pravili AML/CFT, tudi s pomočjo pri ustreznem nadzoru.
- (51) Pristojni organi bi morali zagotoviti, da so v primeru menjalnic, družb, ki unovčujejo čeke, družb, ki nudijo fiduciarne ali podjetniške storitve, ali izvajalec storitev iger na srečo osebe, ki dejansko vodijo posle takšnih subjektov, in dejanski lastniki takšnih subjektov sposobne in primerne. Merila za ugotavljanje, ali je oseba sposobna in primerna ali ne, bi morala odražati vsaj nujnost zaščite takšnih subjektov pred zlorabo s strani vodstva ali dejanskih lastnikov za namene kaznivih dejanj.
- (52) Kadar pooblaščen subjekt upravlja podjetja v drugi državi članici, tudi prek mreže zastopnikov, bi moral biti pristojni organ matične države članice odgovoren za nadzor uporabe politik in postopkov AML/CFT v skupini s strani pooblaščenega subjekta. To bi lahko vključevalo obiske na kraju samem v podjetjih, ki imajo sedež v drugi državi članici. Pristojni organ matične države članice bi moral tesno sodelovati s pristojnim organom države članice gostiteljice in bi ga moral obveščati o vseh vprašanjih, ki bi lahko vplivala na njegovo oceno skladnosti podjetja s pravili AML/CFT v gostiteljici.

- (53) Kadar pooblaščen subjekt upravlja podjetja v drugi državi članici, tudi prek mreže zastopnikov ali oseb, ki distribuirajo elektronski denar v skladu s členom 3(4) Direktive 2009/110/ES, pristojni organ države članice gostiteljice obdrži odgovornost za uveljavljanje skladnosti podjetja s pravili AML/CFT, tudi, kadar je primerno, z izvajanjem preverjanj na kraju samem in spremljanjem od daleč ter s sprejemanjem ustreznih in sorazmernih ukrepov za obravnavo hudih kršitev navedenih zahtev. Pristojni organ države članice gostiteljice bi moral tesno sodelovati s pristojnim organom matične države članice in bi ga moral obveščati o vseh vprašanjih, ki bi lahko vplivala na njegovo oceno uporabe politik in postopkov AML/CFT v skupini s strani pooblaščenega subjekta. Da bi pristojni organ države članice gostiteljice odpravil hude kršitve pravil AML/CFT, ki zahtevajo takojšnje ukrepanje, bi mu moralo biti omogočeno, da uporabi ustrezne in sorazmerne začasne popravne ukrepe, ki se v podobnih okoliščinah uporabljajo za pooblaščen subjekte v njegovi pristojnosti, za obravnavo takšnih resnih pomanjkljivosti, po potrebi ob pomoči pristojnega organa matične države članice ali v sodelovanju z njim.
- (54) Glede na transnacionalno naravo pranja denarja in financiranja terorizma sta usklajevanje in sodelovanje med FIU izjemno pomembna. Za izboljšanje takšnega usklajevanja in sodelovanja ter zlasti za zagotovitev, da so poročila o sumljivih transakcijah posredovana FIU v tisti državi članici, v kateri bi bilo poročilo najkoristnejše, so v tej direktivi določena podrobna pravila.
- (55) Prek „Foruma finančnih obveščevalnih enot EU“ (v nadaljnjem besedilu: Forum FIU EU), neformalne skupine, ki jo sestavljajo predstavniki FIU in je dejavna od leta 2006, se omogoča lažje sodelovanje med FIU in izmenjava mnenj o vprašanjih, povezanih s sodelovanjem, kot so učinkovito sodelovanje med FIU ter med FIU in finančnimi obveščevalnimi enotami tretjih držav, skupna analiza čezmejnih primerov ter trendi in dejavniki, pomembni za oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma na nacionalni in nadnacionalni ravni.
- (56) Izboljšanje izmenjave informacij med FIU v Uniji je pomembno zlasti za naslavljanje transnacionalne narave pranja denarja in financiranja terorizma. Države članice bi morale spodbujati uporabo varnih infrastruktur za izmenjavo informacij, zlasti decentraliziranega računalniškega omrežja FIU.net (v nadaljnjem besedilu: FIU.net) ali njegovega naslednika in metod, ki jih FIU.net ponuja. FIU bi bilo treba za namene analiz dovoliti začetno izmenjavo informacij, ki so povezane s pranjem denarja ali financiranjem terorizma in se ne nadalje obdelujejo ali posredujejo, razen če bi bila takšna izmenjava informacij v nasprotju s temeljnimi načeli nacionalnega prava. Izmenjava informacij o primerih, za katere FIU ugotovijo, da lahko vključujejo davčna kazniva dejanja, ne bi smela vplivati na izmenjavo informacij na področju obdavčevanja v skladu z Direktivo Sveta 2011/16/EU⁽¹⁾ ali v skladu z mednarodnimi standardi izmenjave informacij in upravnega sodelovanja v davčnih zadevah.
- (57) Da bi se lahko pooblaščen subjekti v celoti in hitro odzvali na poizvedbe FIU, morajo imeti vzpostavljene učinkovite sisteme, ki jim prek varnih in zaupnih kanalov omogočajo popoln in pravočasen dostop do informacij o poslovnih odnosih, ki jih imajo ali so jih imeli s določenimi osebami. V skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom bi lahko države članice denimo razmislile o vzpostavitvi sistemov bančnih registrov ali sistemov pridobivanja elektronskih podatkov, ki bi FIU omogočili dostop do informacij o bančnih računih, in sicer brez poseganja v morebitne sodne odobritve, kadar je to ustrezno. Države članice bi lahko razmislile tudi o vzpostavitvi mehanizmov za zagotovitev, da imajo pristojni organi uveljavljene postopke za identifikacijo sredstev brez predhodnega obveščanja lastnika.
- (58) Države članice bi morale svoje pristojne organe spodbujati k hitremu, konstruktivnemu in učinkovitemu zagotavljanju najširšega čezmejnega sodelovanja za namene te direktive, brez poseganja v pravila in postopke, ki se uporabljajo za pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah. Zlasti bi morale države članice zagotoviti, da si FIU informacije s finančnimi obveščevalnimi enotami tretjih držav izmenjujejo svobodno, na lastno pobudo ali na zahtevo, ob upoštevanju prava Unije in načel v zvezi z izmenjavo informacij, ki jih je opredelila skupina enot za finančni nadzor Egmont.
- (59) Države članice bi morale zaradi pomembnosti boja proti pranju denarja in financiranju terorizma v nacionalnem pravu določiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne upravne sankcije in ukrepe za nespoštovanje nacionalnih določb za prenos te direktive. V državah članicah se za kršitve ključnih preventivnih določb trenutno uporabljajo najrazličnejše upravne sankcije in ukrepi. Ta raznolikost bi lahko škodila prizadevanjem v boju proti pranju denarja in financiranju terorizma, odziv Unije pa je izpostavljen tveganju, da postane razdrobljen. Ta direktiva bi

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (ULL 64, 11.3.2011, str. 1).

morala zato zagotoviti nabor upravnih sankcij in ukrepov, ki jih imajo države članice na voljo vsaj za hude, ponavljajoče se ali sistematične kršitve zahtev v zvezi z ukrepi skrbnega preverjanja strank, vodenjem evidenc, poročanjem o sumljivih transakcijah in notranjim nadzorom pooblaščenih subjektov. Nabor sankcij in ukrepov bi moral biti dovolj širok, da bi lahko države članice in pristojni organi upoštevali razlike med pooblaščenimi subjekti, zlasti med kreditnimi institucijami in finančnimi institucijami ter drugimi pooblaščenimi subjekti, kar zadeva njihovo velikost, značilnosti in naravo posla. Države članice bi morale pri prenosu te direktive zagotoviti, da izrek upravnih sankcij in ukrepov v skladu s to direktivo ter kazenskih sankcij v skladu z nacionalnim pravom ne krši načela *ne bis in idem*.

- (60) Vsaka izmenjava informacij o kazenskih obsodbah za namene ocenjevanja primernosti oseb, ki so na vodstvenem položaju v pooblaščenih subjektih ali jih drugače nadzorujejo, bi morala biti izvedena v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2009/315/PNZ ⁽¹⁾ in Sklepom Sveta 2009/316/PNZ ⁽²⁾, kot sta prenesena v nacionalno pravo, ter drugimi zadevnimi določbami nacionalnega prava.
- (61) Z regulativnimi tehničnimi standardi za finančne storitve bi bilo treba zagotoviti dosledno harmonizacijo ter ustrezno zaščito depozitarjev, vlagateljev in potrošnikov po vsej Uniji. Ker v evropskih nadzornih organih delujejo visoko specializirani strokovnjaki, bi bilo učinkovito in ustrezno, da se jim zaupa priprava osnutkov regulativnih tehničnih standardov, ki ne vključujejo odločitev politik in ki jih nato predložijo Komisiji.
- (62) Komisija bi morala osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki jih evropski nadzorni organi oblikujejo v skladu s to direktivo, sprejeti z delegiranimi akti na podlagi člena 290 PDEU ter v skladu s členi 10 do 14 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010.
- (63) Glede na to, da bi bile z vidika te direktive potrebne bistvene spremembe direktiv 2005/60/ES in 2006/70/ES, bi ju bilo treba zaradi večje jasnosti in usklajenosti združiti in nadomestiti.
- (64) Ker cilja te direktive, in sicer varovanja finančnega sistema s preprečevanjem, odkrivanjem in preiskovanjem pranja denarja in financiranja terorizma, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, saj bi bili lahko posamezni ukrepi, ki jih same sprejmejo za zavarovanje svojih finančnih sistemov, v neskladju z delovanjem notranjega trga ter predpisi pravne države in javnim redom Unije, temveč se zaradi obsega in učinkov ukrepov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseg navedenega cilja.
- (65) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznana v Listini, zlasti pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo gospodarske pobude, prepoved diskriminacije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in pravičnega sojenja, domnevo nedolžnosti ter pravico do obrambe.
- (66) V skladu s členom 21 Listine, ki prepoveduje vsakršno diskriminacijo na kakršni koli podlagi, morajo države članice zagotoviti, da se ta direktiva, kar zadeva ocene tveganj v okviru skrbnega preverjanja strank, izvaja brez diskriminacije.
- (67) Države članice so se v skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽³⁾ zavezale, da bodo v utemeljenih primerih uradnemu obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih bo pojasnjeno razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takšnih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (68) V skladu z členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je podal mnenje 4. julija 2013 ⁽⁴⁾ –

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta 2009/315/PNZ z dne 26. februarja 2009 o organizaciji in vsebini izmenjave informacij iz kazenske evidence med državami članicami (UL L 93, 7.4.2009, str. 23).

⁽²⁾ Sklep Sveta 2009/316/PNZ z dne 6. aprila 2009 o vzpostavitvi Evropskega informacijskega sistema kazenskih evidenc (ECRIS) na podlagi člena 11 Okvirnega sklepa 2009/315/PNZ (UL L 93, 7.4.2009, str. 33).

⁽³⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

⁽⁴⁾ UL C 32, 4.2.2014, str. 9.

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

ODDELEK 1

Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

Člen 1

1. Cilj te direktive je preprečiti uporabo finančnega sistema Unije za namene pranja denarja in financiranja terorizma.
2. Države članice zagotovijo, da sta pranje denarja in financiranje terorizma prepovedana.
3. V tej direktivi pranje denarja pomeni naslednje ravnanje, kadar je storjeno naklepno:
 - (a) preoblikovanje ali prenos premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju, z namenom utaje ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja ali pomoči osebi, ki je vpletena v izvajanje takšne dejavnosti, da bi se izognili pravnim posledicam dejanja te osebe;
 - (b) utaja ali prikrivanje prave narave, vira, kraja, razpolaganja ali pretoka premoženja ali pa pravic glede premoženja ali lastništva premoženja, vedoč, da to premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju;
 - (c) pridobitev, lastništvo ali uporaba premoženja, vedoč v času prejema, da tako premoženje izvira iz kaznivega dejanja ali udeležbe pri takšnem dejanju;
 - (d) udeležba, združevanje za izvrševanje, poskus storitve, pomoč, napeljevanje ter omogočanje in svetovanje pri storitvi katerega koli dejanja iz točk (a), (b) in (c).
4. Kot pranje denarja se štejejo tudi kadar so bila dejanja, iz katerih izvira premoženje, namenjeno pranju, storjena na območju druge države članice ali tretje države.
5. V tej direktivi „financiranje terorizma“ pomeni zagotavljanje ali zbiranje finančnih sredstev, ne glede na način, neposredno ali posredno, z namenom ali vedoč, da bodo delno ali v celoti uporabljena za storitev enega od kaznivih dejanj v smislu členov 1 do 4 Okvirnega sklepa Sveta 2002/475/PNZ⁽¹⁾.
6. O vedenju, naklepu ali namenu kot potrebnem elementu dejanj iz odstavkov 3 in 5 je mogoče sklepati iz objektivnih dejanskih okoliščin.

Člen 2

1. Ta direktiva se uporablja za naslednje pooblaščen subjekte:
 1. kreditne institucije;
 2. finančne institucije;
 3. naslednje fizične ali pravne osebe pri izvajanju njihovih poklicnih dejavnosti:
 - (a) revizorje, zunanje računovodje in davčne svetovalce;
 - (b) notarje in druge neodvisne pravne strokovnjake, kadar v imenu svoje stranke in zanjo sodelujejo pri kakršni koli finančni transakciji ali transakciji nepremičnin ali kadar svoji stranki pomagajo pri načrtovanju ali izvajanju transakcij v zvezi z:
 - (i) nakupom ali prodajo nepremičnin ali poslovnih subjektov;
 - (ii) upravljanjem denarja, vrednostnih papirjev ali drugega premoženja stranke;
 - (iii) odpiranjem ali upravljanjem bančnih ali varčevalnih računov ali računov vrednostnih papirjev;

⁽¹⁾ Okvirni sklep Sveta 2002/475/PNZ z dne 13. junija 2002 o boju proti terorizmu (UL L 164, 22.6.2002, str. 3).

- (iv) urejanjem prispevkov, potrebnih za ustanovitev, delovanje ali upravljanje družb;
- (v) ustanavljanjem, delovanjem ali upravljanjem skladov, družb, fundacij ali podobnih struktur;
- (c) ponudnike storitev za sklade in družbe, ki niso že zajeti v točki (a) ali (b);
- (d) nepremičninske zastopnike;
- (e) druge osebe, ki trgujejo z blagom, če so plačila izvedena ali prejeta v gotovini in znašajo 10 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana;
- (f) ponudnike storitev iger na srečo.

2. Države članice se lahko na podlagi ustrezne ocene tveganja odločijo, da ponudnike določenih storitev iger na srečo, z izjemo igralnic, v celoti ali delno izvzamejo iz nacionalnih določb za prenos te direktive na podlagi dokazane nizke stopnje tveganja, ki jo predstavljata narava in, kadar je to primerno, obseg opravljanja takšnih storitev.

Države članice v okviru dejavnikov, ki jih upoštevajo pri svojih ocenah tveganja, ocenijo stopnjo ranljivosti zadevnih transakcij, tudi kar zadeva uporabljene načine plačevanja.

Države članice v svojih ocenah tveganja navedejo, kako so upoštevale ustrezne ugotovitve iz poročil, ki jih izda Komisija v skladu s členom 6.

O vsakršnem sklepu države članice v skladu s prvim pododstavkom se uradno obvesti Komisijo, ki se ji hkrati posreduje utemeljitev na podlagi konkretne ocene tveganja. Komisija navedeni sklep sporoči drugim državam članicam.

3. Države članice se lahko odločijo, da osebe, ki le občasno ali v zelo omejenem obsegu opravljajo finančno dejavnost in pri katerih obstaja majhno tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma, niso zajete v področje uporabe te direktive v kolikor so izpolnjeni vsi naslednji kriteriji:

- (a) finančna dejavnost je omejena absolutno glede na promet;
- (b) finančna dejavnost je omejena na posamezne finančne transakcije;
- (c) finančna dejavnost ni glavna dejavnost takšnih oseb;
- (d) finančna dejavnost je pomožna in neposredno povezana z glavno dejavnostjo takšnih oseb;
- (e) glavna dejavnost takšnih oseb ni dejavnost iz točk (a) do (d) ali točke (f) odstavka 1(3);
- (f) finančna dejavnost se zagotavlja zgolj strankam glavne dejavnosti takšnih oseb in ni na splošno dostopna javnosti.

Prvi pododstavek se ne uporablja za osebe, ki sodelujejo pri dejavnosti denarnega nakazila, kot je opredeljeno v točki 13 člena 4 Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

4. Za namene točke (a) odstavka 3 države članice zahtevajo, da skupni promet finančne dejavnosti ne presega mejne vrednosti, ki mora biti dovolj nizka. Ta mejna vrednost se določi na nacionalni ravni glede na vrsto finančne dejavnosti.

5. Države članice za namene točke (b) odstavka 3 uporabijo največjo možno mejno vrednost na stranko in na posamezno transakcijo, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana. Ta največja možna mejna vrednost se določi na nacionalni ravni glede na vrsto finančne dejavnosti. Je dovolj nizka, da se z njo zagotovi, da so vrste zadevnih transakcij nepraktičen in neučinkovit način pranja denarja ali financiranja terorizma, ter ne presega 1 000 EUR.

6. Države članice za namene točke (c) odstavka 3 zahtevajo, da promet finančnih dejavnosti ne presega 5 % skupnega letnega prometa zadevne fizične ali pravne osebe.

⁽¹⁾ Direktiva 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL L 319, 5.12.2007, str. 1).

7. Države članice pri oceni tveganja pranja denarja ali financiranja terorizma za namene tega člena posebno pozornost namenijo vsaki finančni dejavnosti, za katero je zaradi njene narave še posebej verjetno, da bo uporabljena ali zlorabljena za namene pranja denarja ali financiranja terorizma.
8. V sklepih držav članic v skladu z odstavkom 3 se navedejo razlogi, na podlagi katerih so bili sprejeti. Kadar se okoliščine spremenijo, se lahko države članice odločijo, da umaknejo takšne sklepe. Države članice o takšnih sklepih uradno obvestijo Komisijo. Komisija takšne sklepe sporoči drugim državam članicam.
9. Države članice vzpostavijo dejavnosti spremljanja tveganja ali sprejmejo druge primerne ukrepe za zagotovitev, da izvzetje, odobreno s sklepi v skladu s tem členom, ni zlorabljeno.

Člen 3

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „kreditna institucija“ pomeni kreditno institucijo, kot je opredeljena v točki 1 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, vključno z njenimi podružnicami, kot so opredeljene v točki 17 člena 4(1) navedene uredbe, ki se nahajajo v Uniji, njihov sedež pa je bodisi znotraj Unije ali v tretji državi;
2. „finančna institucija“ pomeni:
 - (a) podjetje, ki ni kreditna institucija in izvaja eno ali več dejavnosti iz točk 2 do 12, 14 in 15 Priloge I k Direktivi 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, vključno z dejavnostmi menjalnic (bureaux de change);
 - (b) zavarovalnico, kot je opredeljena v točki 1 člena 13 Direktive 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, v kolikor izvaja dejavnosti življenjskega zavarovanja, zajete z navedeno direktivo;
 - (c) investicijsko podjetje, kot je opredeljeno v točki 1 člena 4(1) Direktive 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾;
 - (d) kolektivno investicijsko podjetje, ki trži svoje enote ali deleže;
 - (e) zavarovalnega posrednika, kot je opredeljen v točki 5 člena 2 Direktive 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, kadar izvaja dejavnost posredovanja življenjskega zavarovanja in drugih z naložbami povezanih storitev, z izjemo povezanega zavarovalnega posrednika, kot je opredeljen v točki 7 navedenega člena;
 - (f) podružnice – kadar se nahajajo v Uniji – finančnih institucij iz točk (a) do (e), ne glede ali imajo sedež v državi članici ali v tretji državi;
3. „premoženje“ pomeni kakršna koli sredstva, bodisi materialna bodisi nematerialna, premičnine ali nepremičnine, opredmetena ali neopredmetena ter pravne listine ali instrumente v kakršni koli obliki, tudi elektronski ali digitalni, ki dokazujejo lastništvo ali delež v teh sredstvih;
4. „kaznivo dejanje“ pomeni vsako udeležbo pri storitvi naslednjih hudih kaznivih dejanj:
 - (a) dejanj, določenih v členih 1 do 4 Okvirnega sklepa 2002/475/PNZ;
 - (b) vsakega kaznivega dejanja iz člena 3(1)(a) Konvencije Združenih narodov zoper nezakonit promet mamil in psihotropnih snovi iz leta 1988;

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁽³⁾ Direktiva 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).

⁽⁴⁾ Direktiva 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o trgih finančnih instrumentov in o spremembah direktiv Sveta 85/611/EGS, 93/6/EGS in Direktive 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi Direktive Sveta 93/22/EGS (UL L 145, 30.4.2004, str. 1).

⁽⁵⁾ Direktiva 2002/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. decembra 2002 o zavarovalnem posredovanju (UL L 9, 15.1.2003, str. 3).

- (c) dejavnosti hudodelskih družb, kot so opredeljene v členu 1 Skupnega ukrepa Sveta 98/733/PNZ ⁽¹⁾;
- (d) goljufije, vsaj težje, ki vpliva na finančne interese Unije, kot je opredeljena v členu 1(1) in členu 2(1) Konvencije o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti ⁽²⁾;
- (e) korupcije;
- (f) vseh kaznivih dejanj, vključno z davčnimi kaznivimi dejanji, ki so povezana z neposrednimi in posrednimi davki ter kot so opredeljena v nacionalnem pravu držav članic in ki se kaznujejo z odvzemom prostosti ali varnostnim ukrepom v trajanju več kot enega leta, ali v primeru držav članic, katerih pravni sistem vsebuje minimalni prag za kazniva dejanja, vseh kaznivih dejanj, ki se kaznujejo z odvzemom prostosti ali varnostnim ukrepom v trajanju najmanj šestih mesecev;
5. „samoregulativni organ“ pomeni organ, ki zastopa pripadnike poklica in je vključen v njihovo reguliranje, opravlja določene funkcije v zvezi z nadzorom ali spremljanjem ter zagotavlja izvrševanje pravil, povezanih z njimi;
6. „dejanski lastnik“ pomeni vsako fizično osebo oziroma osebe, ki končno posedujejo ali nadzirajo stranko in/ali fizično osebo oziroma osebe, v imenu katerih se izvaja transakcija ali opravlja dejavnost, in zajema vsaj:
- (a) v primeru gospodarskih subjektov:
- (i) fizično osebo oziroma osebe, ki končno posedujejo ali nadzirajo pravni subjekt prek posrednega ali neposrednega lastništva zadostnega deleža delnic ali glasovalnih pravic ali lastniškega deleža v tem subjektu, vključno z udeležbo v obliki prinosniških delnic ali prek nadzora na druge načine, z izjemo družbe, ki je uvrščena na organizirani trg in mora v skladu s pravom Unije ali primerljivimi mednarodnimi standardi, s katerimi se zagotavlja ustrezna preglednost informacij o lastništvu, spoštovati zahteve po razkritju.
- Imetništvo 25 % in ene delnice ali 25 % ali večodstotni lastniški delež v stranki, ki je v lasti fizične osebe, je znak neposrednega lastništva. Imetništvo 25 % in ene delnice ali 25 % ali večodstotni lastniški delež v stranki, ki je v lasti gospodarskega subjekta, ki je pod nadzorom ene ali več fizičnih oseb, ali več gospodarskih subjektov, ki so pod nadzorom iste fizične osebe oziroma oseb, je znak posrednega lastništva. To velja brez poseganja v pravico držav članic, da odločijo, da je že nižji odstotek lahko znak lastništva ali nadzora. Nadzor na druge načine se lahko med drugim določi v skladu z merili iz člena 22(1) do (5) Direktive 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
- (ii) če na podlagi točke (i), potem ko so izčrpana vsa druga sredstva in kolikor ni razlogov za sum, ni identificirana nobena oseba ali če obstaja kakršen koli dvom, da je identificirana oseba dejanski lastnik oziroma so identificirane osebe dejanski lastniki, fizično osebo oziroma osebe na položaju višjega vodstva, pooblaščenki subjekti vodijo evidenco ukrepov, sprejetih z namenom identifikacije dejanskega lastništva v skladu s točko (i) in to točko;
- (b) v primeru skladov:
- (i) ustanovitelja;
- (ii) skrbnika oziroma skrbnike;
- (iii) morebitnega zaščitnika;
- (iv) upravičence ali, kadar je treba posameznike, ki so upravičenci pravne ureditve ali pravnega subjekta, še določiti, kategorijo oseb, v interesu katerih sta ustanovitev in delovanje pravne ureditve ali pravnega subjekta;
- (v) vsako drugo fizično osebo, ki izvršuje končni nadzor nad skladom z načini neposrednega ali posrednega lastništva ali na druge načine;

⁽¹⁾ Skupni ukrep 98/733/PNZ z dne 21. decembra 1998 o kaznivosti udeležbe v hudodelski združbi v državah članicah Evropske unije, ki ga je sprejel Svet na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji (UL L 351, 29.12.1998, str. 1).

⁽²⁾ UL C 316, 27.11.1995, str. 49.

⁽³⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

- (c) v primeru pravnih subjektov, kot so fundacije, in pravnih ureditev, podobnih skladom, fizična oseba oziroma fizične osebe na položaju, enakovrednem ali podobnem tistim iz točke (b);
7. „ponudnik storitev za sklade ali družbe“ pomeni vsako osebo, ki za tretje strani poslovno opravlja katero izmed naslednjih storitev:
- (a) ustanovitev družb ali drugih pravnih oseb;
 - (b) deluje ali drugi osebi omogoča, da deluje v vlogi direktorja ali sekretarja družbe, partnerja v partnerstvu ali na podobnem položaju v odnosu do drugih pravnih oseb;
 - (c) družbi, partnerstvu ali drugi pravni osebi ali ureditvi nudi registriran sedež, poslovni naslov, dopisni ali upravni naslov in druge s tem povezane storitve;
 - (d) deluje ali drugi osebi omogoča, da deluje v vlogi skrbnika ekspresnega sklada ali podobne pravne ureditve;
 - (e) deluje ali drugi osebi omogoča, da deluje v vlogi zastopnika v imenu drugega delničarja, razen družbe, ki je uvrščena na organizirani trg in mora v skladu s pravom Unije ali primerljivimi mednarodnimi standardi spoštovati zahteve po razkritju;
8. „korespondenčni odnos“ pomeni:
- (a) opravljanje bančnih storitev ene banke kot korespondenta drugi banki kot respondentu, vključno z opravljanjem storitev v povezavi s tekočim računom ali drugim računom obveznosti in s tem povezanih storitev, kot so upravljanje denarnih sredstev, mednarodni prenosi sredstev, čekovni obračun, prehodni računi in menjalniške storitve;
 - (b) odnose med kreditnimi institucijami, finančnimi institucijami ter med kreditnimi in finančnimi institucijami, vključno kadar podobne storitve opravlja korespondenčna institucija za respondenčno institucijo in vključno z odnosi, vzpostavljenimi za transakcije z vrednostnimi papirji ali prenose sredstev;
9. „politično izpostavljena oseba“ pomeni fizično osebo, ki deluje ali je delovala na vidnih javnih položajih, ki zajemajo naslednje:
- (a) voditelje držav, predsednike vlad, ministre in namestnike ministrov ali ministre brez listnice;
 - (b) poslance parlamentov ali podobnih zakonodajnih organov;
 - (c) člane vodstvenih organov političnih strank;
 - (d) člane vrhovnih sodišč, ustavnih sodišč ali drugih sodnih organov na visoki ravni, na odločitve katerih, razen v izjemnih okoliščinah, ni mogoče vložiti nadaljnjih pritožb;
 - (e) člane računskih sodišč ali svetov centralnih bank;
 - (f) veleposlanike, odpravnike poslov in visoke častnike oboroženih sil;
 - (g) člane upravnih, upravljalnih ali nadzornih organov državnih podjetij;
 - (h) direktorje, namestnike direktorjev in člane odbora ali nosilce enakovrednih funkcij v mednarodnih organizacijah.
- Noben od javnih položajev iz točk (a) do (h) ne zajema srednjih ali nižjih uradnikov;
10. „družinski člani“ zajema naslednje:
- (a) zakonca politično izpostavljene osebe ali osebo, ki se obravnava enako kot zakonec politično izpostavljene osebe;
 - (b) otroke politično izpostavljene osebe in njihove zakonce ali osebe, ki so obravnavane enako kot zakonec;
 - (c) starše politično izpostavljene osebe;

11. „osebe, za katere je znano, da so ožji sodelavci“ pomeni:
 - (a) fizične osebe, za katere je znano, da imajo skupno dejansko lastništvo pravnih subjektov ali pravnih ureditev ali kakršne koli druge tesne poslovne odnose s politično izpostavljeno osebo;
 - (b) fizične osebe, ki imajo edina dejansko lastništvo pravnega subjekta ali pravne ureditve, za katero je znano, da je bila vzpostavljena oziroma sklenjena v dejansko korist politično izpostavljene osebe;
12. „višje vodstvo“ pomeni uradnika ali zaposlenega, ki je dovolj dobro seznanjen z izpostavljenostjo institucije tveganju pranja denarja in financiranja terorizma ter je na dovolj visokem položaju, da sprejema odločitve, ki vplivajo na izpostavljenost institucije tveganju in ni v vseh primerih treba, da je član uprave;
13. „poslovni odnos“ pomeni poslovni, poklicni ali trgovinski odnos, ki je povezan s poklicnimi dejavnostmi pooblaščenega subjekta in za katerega se ob vzpostavitvi stikov predvideva, da bo trajal;
14. „storitve iger na srečo“ pomeni storitev, pri kateri gre za denarno vplačilo pri igrah na srečo, vključno s tistimi, za katere so potrebne določene spretnosti, kot so loterije, igralniške igre, igre pokra in stavne transakcije, ter ki se opravlja na fizični lokaciji ali na kakršen koli način na daljavo z elektronskimi sredstvi ali katero koli drugo tehnologijo za lažjo komunikacijo in na individualno zahtevo prejemnika storitev;
15. „skupina“ pomeni skupino podjetij, ki jo sestavljajo matično podjetje, njegove podružnice in subjekti, v katerih so matično podjetje ali njegove podružnice udeležene, ter podjetja, ki so medsebojno povezana prek odnosa v smislu člena 22 Direktive 2013/34/EU;
16. „elektronski denar“ pomeni elektronski denar, kot je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES;
17. „navidezna banka“ pomeni kreditno institucijo ali finančno institucijo ali institucijo, ki izvaja dejavnosti enakovredne tistim, ki jih izvajajo kreditne institucije ali finančne institucije, ustanovljeno v okviru jurisdikcije, v kateri ni fizično prisotna, tako da se ne moreta zagotoviti resnično vodstvo in uprava, ter ni povezana z regulirano finančno skupino.

Člen 4

1. Države članice v skladu s pristopom, ki temelji na tveganju, zagotovijo, da področje uporabe te direktive v celoti ali delno zajema poklice in kategorije podjetij, ki niso pooblašчени subjekti iz člena 2(1), opravljajo pa dejavnosti, ki se zelo verjetno uporabljajo za pranje denarja ali financiranje terorizma.
2. Če država članica razširi področje uporabe te direktive na poklice ali kategorije podjetij, ki niso navedeni v členu 2(1), o tem obvesti Komisijo.

Člen 5

Države članice lahko na področju, ki ga ureja ta direktiva, za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma ob upoštevanju omejitev prava Unije sprejmejo ali v veljavi obdržijo strožje določbe.

ODDELEK 2

Ocena tveganja

Člen 6

1. Komisija izvede oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, ki vplivajo na notranji trg in so povezana s čezmejnimi dejavnostmi.

Komisija v ta namen do 26. junija 2017 pripravi poročilo, v katerem opredeli, analizira in oceni navedena tveganja na ravni Unije. Po tem Komisija svoje poročilo posodobi vsaki dve leti, po potrebi pa tudi pogosteje.

2. Poročilo iz odstavka 1 zajema vsaj:

- (a) področja notranjega trga, na katerih obstaja največje tveganje;

- (b) tveganja, povezana z vsakim zadevnim sektorjem;
- (c) najbolj razširjene metode storilcev kaznivih dejanj za pranje nezakonito pridobljenih sredstev.
3. Komisija poročilo iz odstavka 1 da na voljo državam članicam in pooblaščenim subjektom za pomoč pri prepoznavanju, razumevanju, obvladovanju in blažitvi tveganja pranja denarja in financiranja terorizma ter z namenom, da bi drugi deležniki, vključno z nacionalnimi zakonodajalci, Evropskim parlamentom, evropskimi nadzornimi organi ter predstavniki FIU, bolje razumeli tveganja.
4. Komisija za države članice pripravi priporočila o ukrepih, primernih za obravnavo prepoznanih tveganj. V primeru, da se države članice odločijo, da v svojih nacionalnih ureditvah AML/CFT ne uporabijo nobenega od priporočil, o tem uradno obvestijo Komisijo in takšno odločitev utemeljijo.
5. Evropski nadzorni organi preko skupnega odbora do 26. decembra 2016 izdajo mnenje o tveganjih pranja denarja in financiranja terorizma, ki vplivajo na finančni sektor Unije (v nadaljnjem besedilu: skupno mnenje). Po tem evropski nadzorni organi preko skupnega odbora mnenje izdajo vsaki dve leti.
6. Komisija pri izvedbi ocene iz odstavka 1 organizira delo na ravni Unije, upošteva skupna mnenja iz odstavka 5 ter vključi strokovnjake s področja AML/CFT, predstavnike FIU in druge organe na ravni Unije, kadar je to primerno. Komisija skupna mnenja da na voljo državam članicam in pooblaščenim subjektom za pomoč pri prepoznavi, obvladovanju in blažitvi tveganja pranja denarja in financiranja terorizma.
7. Komisija vsaki dve leti, po potrebi pa tudi pogosteje, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o ugotovitvah, ki izhajajo iz rednih ocen tveganj in ukrepov, sprejetih na podlagi teh ugotovitev.

Člen 7

1. Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe za prepoznavo, oceno, razumevanje in blažitev tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, ki jim je izpostavljena, pa tudi vseh zadevnih pomislekov glede varstva podatkov. To oceno tveganja redno posodablja.
2. Vsaka država članica določi organ oziroma vzpostavi mehanizem za usklajevanje nacionalnega odziva na tveganja iz odstavka 1. Komisijo, evropske nadzorne organe in druge države članice se uradno obvesti o identiteti tega organa oziroma opisu mehanizma.
3. Države članice pri izvajanju ocen tveganj iz odstavka 1 tega člena uporabijo ugotovitve iz poročila iz člena 6(1).
4. Kar zadeva oceno tveganja iz odstavka 1, vsaka država članica:
- (a) oceno uporabi za izboljšanje svoje ureditve AML/CFT, zlasti tako, da opredeli vsa področja, na katerih morajo pooblaščen subjekt uporabljati okrepljene ukrepe, in po potrebi določi ukrepe, ki jih je treba sprejeti;
- (b) kadar je primerno, opredeli sektorje ali področja, na katerih obstaja manjše ali večje tveganje pranja denarja in financiranja terorizma;
- (c) oceno uporabi za pomoč pri razporeditvi in prednostni razvrstitvi sredstev za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma;
- (d) oceno uporabi za zagotovitev, da se za vsak sektor ali področje določijo ustrezna pravila v skladu s tveganji pranja denarja in financiranja terorizma;
- (e) pooblaščenim subjektom nemudoma da na voljo ustrezne informacije za lažjo izvedbo njihovih ocen tveganj pranja denarja in financiranja terorizma.

5. Države članice dajo rezultate svojih ocen tveganj na voljo Komisiji, evropskim nadzornim organom in drugim državam članicam.

Člen 8

1. Države članice zagotovijo, da pooblašteni subjekti sprejmejo ustrezne ukrepe za prepoznavo in oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma ob upoštevanju dejavnikov tveganja, vključno s tistimi, ki so povezani z njihovimi strankami, državami ali geografskimi območji ter proizvodi, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi. Ti ukrepi so sorazmerni z naravo in velikostjo pooblaščenih subjektov.

2. Ocene tveganj iz odstavka 1 se dokumentirajo, redno posodablajo ter dajo na voljo ustreznim pristojnim organom in zadevnim samoregulativnim organom. Pristojni organi se lahko odločijo, da posamezne dokumentirane ocene tveganj niso potrebne, kadar so specifična tveganja, ki so neločljivo povezana s sektorjem, jasna in razumljena.

3. Države članice zagotovijo, da imajo pooblašteni subjekti vzpostavljene politike, kontrole in postopke za učinkovito blažitev in obvladovanje ocen tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, prepoznanih na ravni Unije, države članice in pooblaščenega subjekta. Te politike, kontrole in postopki so sorazmerni z naravo in velikostjo pooblaščenih subjektov.

4. Politike, kontrole in postopki iz odstavka 3 vključujejo:

- (a) razvoj notranjih politik, kontrol in postopkov, vključno z referenčnimi praksami obvladovanja tveganj, skrbnim preverjanjem strank, poročanjem, vodenjem evidenc, notranjim nadzorom, zagotavljanjem skladnosti s predpisi, vključno z imenovanjem uradne osebe za zagotavljanje skladnosti s predpisi na vodstveni ravni, kadar je to primerno glede na obseg in naravo poslovanja, in varnostnim preverjanjem zaposlenih;
- (b) neodvisno revizijsko funkcijo za preskušanje notranjih politik, kontrol in postopkov iz točke (a), kadar je to primerno glede na obseg in naravo poslovanja.

5. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da pridobijo odobritev njihovega višjega vodstva za politike, kontrole in postopke, ki jih uvedejo, ter da spremljajo in po potrebi okrepijo sprejete ukrepe.

ODDELEK 3

Politika do tretjih držav

Člen 9

1. Zaradi zaščite pravilnega delovanja notranjega trga se opredelijo jurisdikcije tretjih držav, ki imajo v svojih nacionalnih ureditvah AML/CFT strateške pomanjkljivosti, ki bistveno ogrožajo finančni sistem Unije (v nadaljnjem besedilu: tretje države z visokim tveganjem).

2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 64 za opredelitev tretjih držav z visokim tveganjem, pri čemer se upoštevajo strateške pomanjkljivosti, ki so povezane zlasti s:

- (a) pravnim in institucionalnim okvirom AML/CFT tretje države, še posebej:
 - (i) inkriminacijo pranja denarja in financiranja terorizma;
 - (ii) ukrepi v zvezi s skrbnim preverjanjem strank;
 - (iii) zahtevami v zvezi z vodenjem evidenc ter
 - (iv) zahtevami za poročanje o sumljivih transakcijah;
- (b) pooblastili in postopki pristojnih organov tretje države za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma;
- (c) učinkovitostjo sistema AML/CFT pri obravnavi tveganj pranja denarja ali financiranja terorizma v tretji državi.

3. Delegirani akti iz odstavka 2 se sprejmejo v enem mesecu po opredelitvi strateških pomanjkljivosti iz navedenega odstavka.
4. Komisija pri pripravi delegiranih aktov iz odstavka 2 po potrebi upošteva ustrezna vrednotenja, ocene ali poročila, ki jih pripravijo mednarodne organizacije in organi za določanje standardov s pristojnostmi na področju preprečevanja pranja denarja in boja proti financiranju terorizma v povezavi s tveganji, ki jih predstavljajo posamezne tretje države.

POGLAVJE II

SKRBNO PREVERJANJE STRANK

ODDELEK 1

Splošne določbe

Člen 10

1. Države članice svojim kreditnim institucijam in finančnim institucijam prepovejo vodenje anonimnih računov ali anonimnih bančnih hranilnih knjižic. Države članice v vsakem primeru zahtevajo, da za imetnike in upravičence obstoječih anonimnih bančnih računov ali anonimnih bančnih hranilnih knjižic čim prej, najpozneje pa pred kakršno koli uporabo takšnih računov ali takšnih hranilnih knjižic, veljajo ukrepi skrbnega preverjanja strank.
2. Države članice sprejmejo ukrepe za preprečevanje zlorabe prinosniških delnic in na prinositelja izdanih potrdil o lastniškem upravičenju do delnic.

Člen 11

Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekti uporabljajo ukrepe skrbnega preverjanja strank v naslednjih okoliščinah:

- (a) ob vzpostavitvi poslovnega odnosa;
- (b) pri izvajanju občasne transakcije, ki:
 - (i) znaša 15 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana, ali
 - (ii) predstavlja prenos sredstev, kot je opredeljeno v točki (9) člena 3 Uredbe (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ki presega 1 000 EUR;
- (c) v primeru oseb, ki trgujejo z blagom, kadar izvajajo občasne gotovinske transakcije, ki znašajo 10 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže, da so povezana;
- (d) kar zadeva ponudnike storitev iger na srečo, ob izplačilu dobičkov, ob vplačilu stav ali obojem, kadar izvajajo transakcije, ki znašajo 2 000 EUR ali več, bodisi da gre za transakcijo, izvedeno z enim dejanjem ali z več dejanji, za katere kaže da so povezana;
- (e) kadar obstaja sum pranja denarja ali financiranja terorizma, ne glede na kakršno koli odstopanje, izvzete ali mejno vrednost;
- (f) kadar obstajajo dvomi v verodostojnost ali ustreznost predhodno pridobljenih podatkov o identifikaciji stranke.

Člen 12

1. Država članica lahko z odstopanjem od točk (a), (b) in (c) prvega pododstavka člena 13(1) ter člena 14 ter na podlagi ustrezne ocene tveganja, ki dokazuje nizko tveganje, pooblaščenim subjektom dovoli, da jim ni treba uporabljati določenih ukrepov skrbnega preverjanja strank kar zadeva elektronski denar, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji za blažitev tveganja:

- (a) plačilnega instrumenta ni mogoče ponovno napolniti ali pa ima mesečno omejitev plačilnih transakcij v vrednosti največ 250 EUR, ki se lahko porabi le v tej državi članici;
- (b) najvišji elektronsko shranjeni znesek ne presega 250 EUR;

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (glej stran 1 tega Uradnega lista).

- (c) plačilni instrument se uporablja izključno za nakup blaga ali storitev;
- (d) plačilnega instrumenta ni mogoče kriti z anonimnim elektronskim denarjem;
- (e) izdajatelj zadostno spremlja transakcije ali poslovni odnos, da lahko odkrije nenavadne ali sumljive transakcije.

Za namene točke (b) prvega pododstavka lahko država članica zviša zgornjo mejo do 500 EUR za plačilne instrumente, ki se lahko uporabljajo samo v tej državi članici.

2. Države članice zagotovijo, da se odstopanje iz odstavka 1 ne uporablja v primeru unovčenja gotovine ali dviga gotovine v denarni vrednosti elektronskega denarja, kadar unovčeni znesek presega 100 EUR.

Člen 13

1. Skrbno preverjanje strank vključuje:

- (a) identifikacijo stranke in preverjanje njene identitete na podlagi dokumentov, podatkov ali informacij, pridobljenih od zanesljivega in neodvisnega vira;
- (b) identifikacijo dejanskega lastnika in sprejetje razumnih ukrepov za preverjanje identitete te osebe, tako da pooblaščen subjekt meni, da ve, kdo je dejanski lastnik, vključno s tem, da se za pravne osebe, sklade, družbe, fundacije in podobne pravne ureditve sprejmejo razumni ukrepi za poznavanje lastništva in nadzorne strukture stranke;
- (c) oceno in po potrebi pridobivanje informacij o namenu in predvideni naravi poslovnega odnosa;
- (d) stalno spremljanje poslovnega odnosa, vključno s pregledovanjem transakcij, ki se izvajajo v času odnosa, s čimer se zagotovi, da so opravljene transakcije v skladu s poznavanjem stranke s strani pooblaščenega subjekta, poslovnega profila in profila tveganj, po potrebi tudi s poznavanjem izvora sredstev, ter zagotavljanje, da se listine, podatki ali informacije redno posodablja.

Pooblaščen subjekt pri izvajanju ukrepov iz točk (a) in (b) prvega pododstavka, preveri, da je vsaka oseba, ki trdi, da deluje v imenu stranke, za to pooblaščen, ter to osebo identificirajo in preverijo njeno identiteto.

2. Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekt uporablja vse zahteve skrbnega preverjanja strank, določene v odstavku 1. Vendar pooblaščen subjekt lahko obseg takšnih ukrepov določi z upoštevanjem tveganja.

3. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt pri oceni tveganj pranja denarja in financiranja terorizma upošteva vsaj spremenljivke iz Priloge I.

4. Države članice zagotovijo, da lahko pooblaščen subjekt pristojnim ali samoregulativnim organom prikaže, da so ukrepi ustrezni glede na tveganja pranja denarja in financiranja terorizma, ki so bila prepoznana.

5. Kar zadeva posle življenjskega zavarovanja ali druge z naložbami povezane zavarovalne posle, države članice zagotovijo, da kreditne institucije in finančne institucije poleg ukrepov skrbnega preverjanja strank, ki se zahtevajo za stranko in dejanskega lastnika, izvajajo naslednje ukrepe skrbnega preverjanja strank v zvezi z upravičenci iz življenjskega zavarovanja in drugih z naložbami povezanih zavarovalnih polic, takoj ko so upravičenci identificirani ali določeni:

- (a) v primeru upravičencev, ki so identificirani kot izrecno imenovane osebe ali pravne ureditve, pridobitev imena osebe;
- (b) v primeru upravičencev, ki so določeni po značilnostih ali razredu ali na druge načine, pridobitev zadostnih informacij o teh upravičencih, tako da kreditna institucija ali finančna institucija meni, da bo lahko v času izplačila lahko določila identiteto upravičenca.

Glede točk (a) in (b) prvega pododstavka se identiteta upravičencev preveri v času izplačila. V primeru popolne ali delne dodelitve življenjskega ali drugega z naložbami povezanega zavarovanja tretji osebi kreditne institucije in finančne institucije, seznanjene z dodelitvijo, identificirajo dejanskega lastnika v času dodelitve fizični ali pravni osebi ali pravni ureditvi, ki v svojo korist prejema vrednost dodeljene police.

6. V primeru upravičencev iz skladov ali podobnih pravnih ureditev, ki so določeni po posebnih značilnostih ali razredu, pooblaščen subjekt pridobi zadostne informacije o upravičencu, tako da pooblaščen subjekt meni, da bo lahko določil identiteto upravičenca v času izplačila ali v času, ko upravičenec uveljavi pridobljene pravice.

Člen 14

1. Države članice zahtevajo, da se preverjanje identitete stranke in dejanskega lastnika izvede pred vzpostavitvijo poslovnega odnosa ali izvedbo transakcije.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 lahko države članice dovolijo, da se preverjanje identitete stranke in dejanskega lastnika izvede med vzpostavitvijo poslovnega odnosa, če je potrebno, da se ne prekine običajno poslovanje, in kadar obstaja majhno tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma. V takih primerih se ti postopki zaključijo kar najhitreje po prvem stiku.

3. Z odstopanjem od odstavka 1 lahko države članice dovolijo odprtje računa pri kreditni instituciji ali finančni instituciji, vključno z računi, ki omogočajo transakcije s prenosljivimi vrednostnimi papirji, pod pogojem, da so vzpostavljena ustrezna varovala, za zagotovitev, da transakcij ne izvaja stranka oziroma da se ne izvajajo v njenem imenu, dokler ni dosežena popolna skladnost z zahtevami skrbnega preverjanja strank, določenimi v točkah (a) in (b) prvega pododstavka člena 13(1).

4. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt, ki ne more zagotoviti skladnosti z zahtevami skrbnega preverjanja strank, določenimi v točki (a), (b) ali (c) prvega pododstavka člena 13(1), ne izvede transakcije prek bančnega računa, ne vzpostavi poslovnega odnosa ali ne izvede transakcije ter prekine poslovni odnos in razmisli, da bi FIU podala poročilo o sumljivi transakciji v zvezi s stranko v skladu s členom 33.

Države članice prvega pododstavka ne uporabljajo, kadar notarji, drugi neodvisni pravni strokovnjaki, revizorji, zunanji računovodje in davčni svetovalci, in sicer v strogem obsegu, v katerem te osebe ugotavljajo pravni položaj svoje stranke ali ko branijo ali zastopajo to stranko v sodnem postopku ali v zvezi z njim, vključno s svetovanjem o sprožitvi ali izogibanju takšnemu postopku.

5. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt ukrepe skrbnega preverjanja strank uporabljajo ne le za vse nove stranke, ampak v primernem času in z upoštevanjem tveganja tudi za obstoječe stranke, tudi v času spremembe relevantnih okoliščin stranke.

ODDELEK 2

Poenostavljeno skrbno preverjanje strank

Člen 15

1. Kadar država članica ali pooblaščen subjekt prepozna področja manjšega tveganja, lahko ta država članica pooblaščenim subjektom dovoli, da uporabijo poenostavljene ukrepe skrbnega preverjanja strank.

2. Pooblaščen subjekt pred uporabo poenostavljenih ukrepov skrbnega preverjanja strank preverijo, da poslovni odnos s stranko ali transakcija predstavlja nižjo stopnjo tveganja.

3. Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekt zadostno spremljajo transakcije in poslovne odnose, da omogočijo odkrivanje nenavadnih ali sumljivih transakcij.

Člen 16

Države članice in pooblaščen subjekt pri ocenjevanju tveganj pranja denarja in financiranja terorizma, povezanih z vrstami strank, geografskimi območji ter določenimi produkti, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi, upoštevajo vsaj dejavnike za situacije s potencialno manjšim tveganjem iz Priloge II.

Člen 17

Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe ter kreditne institucije in finančne institucije, o dejavnikih tveganja, ki se upoštevajo, in ukrepih, ki se sprejmejo v primerih, ko so ustrezni poenostavljeni ukrepi skrbnega preverjanja strank. Posebej se upošteva narava in obseg poslovanja ter se, kadar je to primerno in sorazmerno, določijo posebni ukrepi.

ODDELEK 3

Okrepljeno skrbno preverjanje strank

Člen 18

1. V primerih iz členov 19 do 24 in pri obravnavi fizičnih oseb ali pravnih subjektov s sedežem v tretjih državah, ki jih Komisija opredeli kot tretje države z visokim tveganjem, kot tudi v drugih primerih večjih tveganj, ki jih kot takšne opredelijo države članice ali pooblaščen subjekti, države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da za ustrezno obvladovanje in blažitev navedenih tveganj uporabljajo okrepljene ukrepe skrbnega preverjanja strank.

Okrepljenih ukrepov skrbnega preverjanja strank ni treba samodejno uporabiti za podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti pooblaščenih subjektov s sedežem v Uniji, ki se nahajajo v tretjih državah z visokim tveganjem, kadar navedene podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti v celoti izpolnjujejo politike na ravni skupine in postopke v skladu s členom 45. Države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekti v teh primerih uporabljajo pristop, ki temelji na tveganju.

2. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da raziščejo, kolikor je to razumno mogoče, ozadje in namen vseh kompleksnih in nenavadno velikih transakcij ter vseh nenavadnih vzorcev transakcij, ki nimajo nobenega očitnega gospodarskega ali zakonitega namena. Pooblaščen subjekti zlasti okrepijo stopnjo in naravo spremljanja poslovnega odnosa, da ugotovijo, ali so te transakcije ali dejavnosti videti sumljive.

3. Države članice in pooblaščen subjekti pri oceni tveganj pranja denarja in financiranja terorizma upoštevajo vsaj dejavnike za situacije s potencialno večjim tveganjem iz Priloge III.

4. Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe ter kreditne institucije in finančne institucije, o dejavnikih tveganja, ki se upoštevajo, in ukrepih, ki se sprejmejo v primerih, ko so ustrezni okrepljeni ukrepi skrbnega preverjanja strank. Posebej se upošteva narava in obseg poslovanja ter se, kadar je to primerno in sorazmerno, določijo posebni ukrepi.

Člen 19

Kadar kreditne in finančne institucije sklepajo čezmejne korespondenčne odnose z respondenčnimi institucijami iz tretjih držav, države članice poleg ukrepov skrbnega preverjanja strank, določenih v členu 13, od svojih kreditnih institucij in finančnih institucij zahtevajo, da:

- (a) zberejo zadostne informacije o respondenčni instituciji, da v celoti razumejo naravo njenega poslovanja ter iz javno dostopnih informacij ocenijo ugled institucije in kakovost nadzora;
- (b) ocenijo nadzor glede AML/CFT v respondenčni instituciji;
- (c) pridobijo odobritev višjega vodstva pred sklepanjem novih korespondenčnih odnosov;
- (d) dokumentirajo ustrezne pristojnosti vsake institucije;
- (e) glede prehodnih računov, se prepričajo, da je respondenčna institucija preverila identiteto strank in je stalno skrbno preverjala stranke, ki imajo neposreden dostop do računov korespondenčne institucije, ter da je korespondenčni instituciji na zahtevo sposobna zagotoviti zadevne podatke o skrbnem preverjanju strank.

Člen 20

Kar zadeva transakcije ali poslovne odnose s politično izpostavljenimi osebami, države članice poleg ukrepov skrbnega preverjanja strank iz člena 13 od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da:

- (a) imajo ustrezne sisteme upravljanja tveganj, vključno s postopki na podlagi tveganja za ugotavljanje, ali je stranka ali dejanski lastnik stranke politično izpostavljena oseba;
- (b) v primeru poslovnih odnosov s politično izpostavljenimi osebami uporabljajo naslednje ukrepe:
 - (i) pridobijo odobritev višjega vodstva za vzpostavitev ali nadaljevanje poslovnih odnosov s takšnimi osebami;
 - (ii) sprejmejo ustrezne ukrepe, da ugotovijo izvor premoženja in sredstev, vključenih v poslovne odnose ali transakcije s takšnimi osebami;
 - (iii) okrepljeno stalno spremljajo te poslovne odnos.

Člen 21

Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da sprejmejo razumne ukrepe za določitev ali so upravičenci iz življenjske ali druge z naložbami povezane zavarovalne police in/ali, kadar je potrebno, dejanski lastnik upravičenca politično izpostavljene osebe. Ti ukrepi se sprejmejo najpozneje v času izplačila ali popolne ali delne dodelitve police. Kadar so prepoznana večja tveganja, države članice poleg uporabe ukrepov skrbnega preverjanja strank iz člena 13 od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da:

- (a) obvestijo višje vodstvo pred izplačilom sredstev police;
- (b) poglobljeno pregledujejo celoten poslovni odnos z imetnikom police.

Člen 22

Če politično izpostavljena oseba preneha delovati na vidnem javnem položaju v državi članici ali tretji državi ali na vidnem javnem položaju v mednarodni organizaciji, se od pooblaščenih subjektov vsaj za obdobje 12 mesecev zahteva, da upoštevajo nadaljnje tveganje, ki ga ta oseba predstavlja, ter uporabljajo ustrezne ukrepe z upoštevanjem tveganja tako dolgo, dokler se ne šteje, da ta oseba ne predstavlja več tveganja, značilnega za politično izpostavljene osebe.

Člen 23

Ukrepi iz členov 20 in 21 se uporabljajo tudi za družinske člane ali osebe, za katere je znano, da so ožji sodelavci politično izpostavljenih oseb.

Člen 24

Države članice kreditnim institucijam in finančnim institucijam prepovejo, da sklenejo ali nadaljujejo korespondenčni odnos z navidezno banko. Od teh institucij zahtevajo, da sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev, da ne bodo vzpostavili ali nadaljevali korespondenčnih odnosov s kreditno institucijo ali finančno institucijo, za katero je znano, da navidezni banki dovoljuje uporabo svojih računov.

ODDELEK 4

Izvajanje s strani tretjih oseb

Člen 25

Države članice lahko pooblaščenim subjektom dovolijo, da se za izpolnitev zahtev skrbnega preverjanja strank, določenih v točkah (a), (b) in (c) prvega pododstavka člena 13(1), zanesejo na tretje osebe. Vendar končno odgovornost za izpolnjevanje teh zahtev nosi pooblaščen subjekt, ki se zanese na tretjo osebo.

Člen 26

1. V tem oddelku „tretje osebe“ pomeni pooblašcene subjekte, ki so navedeni v členu 2, včlanjene organizacije ali federacije teh pooblaščenih subjektov ali druge institucije ali osebe v državi članici ali tretji državi, ki:

- (a) uporabljajo zahteve glede skrbnega preverjanja strank in glede vodenja evidenc, ki so enakovredne zahtevam iz te direktive, in
- (b) katerih skladnost z zahtevami iz te direktive se nadzoruje na način, ki je v skladu z oddelkom 2 poglavja VI.

2. Države članice pooblaščenim subjektom prepovejo, da se zanesejo na tretje osebe s sedežem v tretji državi z visokim tveganjem. Države članice lahko podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti pooblaščenih subjektov s sedežem v Uniji izvzamejo iz te prepovedi, kadar te podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti v celoti spoštujejo politike na ravni skupine in postopke v skladu s členom 45.

Člen 27

1. Države članice zagotovijo, da pooblašчени subjekti od tretje osebe, na katero se zanesejo, pridobijo potrebne informacije o zahtevah skrbnega preverjanja strank, določenih v točkah (a), (b) in (c) prvega pododstavka člena 13(1).

2. Države članice zagotovijo, da pooblašчени subjekti, h katerim se stranko napoti, sprejmejo ustrezne ukrepe za zagotovitev, da tretja oseba na zahtevo takoj zagotovi zadevne kopije identifikacijskih in potrditvenih podatkov ter drugo zadevno dokumentacijo o identiteti stranke ali dejanskega lastnika.

Člen 28

Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organ matične države članice (za politike in postopke na ravni skupine) in pristojni organ države članice gostiteljice (za podružnice in hčerinske družbe) štejeta, da pooblaščen subjekt v okviru svojega skupinskega programa upošteva določbe, sprejete na podlagi členov 26 in 27, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) pooblaščen subjekt se zanaša na informacije, ki jih je zagotovila tretja oseba, ki je del iste skupine;
- (b) ta skupina uporablja ukrepe skrbnega preverjanja strank, pravila o vodenju evidenc ter programe proti pranju denarja in financiranju terorizma v skladu s to direktivo ali enakovrednimi pravili;
- (c) učinkovito izvajanje zahtev iz točke (b), na ravni skupine nadzoruje pristojni organ matične države članice ali tretje države.

Člen 29

Ta oddelek se ne uporablja za odnose z zunanjimi izvajalci ali zastopniki, kadar se zunanji izvajalec ali zastopnik na podlagi pogodbene ureditve šteje kot del pooblaščenega subjekta.

POGLAVJE III

INFORMACIJE O DEJANSKEM LASTNIŠTVU

Člen 30

1. Države članice zagotovijo, da morajo poslovni in drugi pravni subjekti, ustanovljeni na njihovem ozemlju, pridobiti ter imeti na voljo ustrezne, natančne in posodobljene informacije o svojem dejanskem lastništvu, vključno s podrobnostmi o deležih v lasti upravičencev.

Države članice zagotovijo, da se od navedenih subjektov zahteva, naj pooblaščenim subjektom, kadar ti sprejemajo ukrepe skrbnega preverjanja strank v skladu s poglavjem II, poleg informacij o njihovem pravnem lastniku zagotovijo tudi informacije o dejanskem lastniku.

2. Države članice zahtevajo, da imajo pristojni organi in FIU pravočasen dostop do informacij iz odstavka 1.
3. Države članice zagotovijo, da se informacije iz odstavka 1 v vsaki državi članici hranijo v osrednjem registru, na primer v trgovinskem registru, registru podjetij iz člena 3 Direktive 2009/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, ali javnem registru. Države članice Komisijo uradno obvestijo o značilnostih teh nacionalnih mehanizmov. Informacije o dejanskem lastništvu iz navedene zbirke podatkov se lahko zbirajo v skladu z nacionalnimi sistemi.
4. Države članice zahtevajo, da so informacije, shranjene v osrednjem registru iz odstavka 3, ustrezne, natančne in posodobljene.
5. Države članice zagotovijo, da imajo do informacij o dejanskem lastništvu vedno dostop:
 - (a) pristojni organi in FIU, brez omejitev;
 - (b) pooblaščen subjekti, in sicer v okviru skrbnega preverjanja strank v skladu s poglavjem II;
 - (c) vse osebe ali organizacije, ki lahko izkažejo upravičen interes.Osebe ali organizacije iz točke (c) imajo dostop vsaj do imena, meseca in leta rojstva, državljanstva in države prebivališča dejanskega lastnika, kakor tudi do vrste in višine deleža v lasti upravičenca.
- Za namene tega odstavka so informacije o dejanskem lastništvu dostopne v skladu s pravili o varstvu podatkov, zanj pa lahko velja obveznost registracije na spletu ter plačila nadomestila. Nadomestila, ki se zaračunajo za pridobitev informacij, ne presegajo upravnih stroškov, ki ob tem nastanejo.
6. Osrednji register iz odstavka 3 pristojnim organom in FIU zagotavlja pravočasen in neomejen dostop, ne da bi ob tem obvestili zadevni subjekt. Omogoča tudi pravočasen dostop pooblaščenim subjektom, ko sprejemajo ukrepe skrbnega preverjanja strank.
7. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi in FIU pristojnim organom in FIU v drugih državah članicah pravočasno zagotovijo informacije iz odstavkov 1 in 3.
8. Države članice zahtevajo, da se pooblaščen subjekti pri izpolnjevanju njihovih zahtev skrbnega preverjanja strank v skladu s Poglavjem II ne zanašajo le na osrednji register iz odstavka 3. Te zahteve se izpolnijo z uporabo pristopa, ki temelji na tveganju.
9. Države članice lahko določijo izvzetje glede dostopa iz točk (b) in (c) odstavka 5 do vseh ali nekaterih informacij o dejanskem lastništvu, in sicer za vsak primer posebej in v izjemnih okoliščinah, kadar bi takšen dostop dejanskega lastnika izpostavil tveganju prevar, ugrabitve, izsiljevanja, nasilja ali ustrahovanja ali kadar je dejanski lastnik mladoleten oziroma kako drugače nesposoben. Izvzetja, odobrena v skladu s tem odstavkom, se ne uporabljajo za kreditne institucije in finančne institucije ter za tiste pooblašcene subjekte iz točke 3(b) člena 2(1), ki so javni uslužbenci.
10. Komisija do 26. junija 2019 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, v katerem oceni pogoje in tehnične specifikacije ter postopke za zagotavljanje varne in učinkovite povezanosti osrednjih registrov iz odstavka 3 prek evropske osrednje platforme, vzpostavljene s členom 4a(1) Direktive 2009/101/ES. Kadar je primerno, to poročilo spremlja zakonodajni predlog.

Člen 31

1. Države članice zahtevajo, da skrbniki vsakega ekspresnega sklada, ki ga ureja njihovo pravo, pridobijo in imajo na voljo ustrezne, natančne in posodobljene informacije o dejanskem lastništvu sklada. Te informacije vključujejo identiteto:
 - (a) ustanovitelja;
 - (b) skrbnika oziroma skrbnikov;
 - (c) morebitnega zaščitnika;

⁽¹⁾ Direktiva 2009/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o uskladitvi zaščitnih ukrepov za varovanje interesov družbenikov in tretjih oseb, ki jih države članice zahtevajo od gospodarskih družb v skladu z drugim pododstavkom člena 48 Pogodbe, zato da se oblikujejo zaščitni ukrepi z enakim učinkom v vsej Skupnosti (UL L 258, 1.10.2009, str. 11).

- (d) upravičencev ali razrede upravičencev ter
- (e) katerih koli drugih fizičnih oseb, ki izvršujejo dejanski nadzor nad sklado.
2. Države članice zagotovijo, da skrbniki pooblaščenim subjektom razkrijejo svoj status in jim pravočasno zagotovijo informacije iz odstavka 1, kadar kot skrbniki vzpostavijo poslovni odnos ali izvedejo občasno transakcijo nad mejno vrednostjo iz točk (b), (c) in (d) člena 11.
3. Države članice zahtevajo, da je pristojnim organom in FIU omogočen pravočasen dostop do informacij iz odstavka 1.
4. Države članice zahtevajo, da se informacije iz odstavka 1 hranijo v osrednjem registru, če zaradi sklada nastanejo posledice na področju obdavčitve. Osrednji register pristojnim organom in FIU zagotavlja pravočasen in neomejen dostop, ne da bi ob tem obvestili stranke zadevnega sklada. Omogoča lahko tudi pravočasen dostop pooblaščenim subjektom v okviru skrbnega preverjanja strank v skladu s poglavjem II. Države članice Komisijo uradno obvestijo o značilnostih teh nacionalnih mehanizmov.
5. Države članice zahtevajo, da so informacije, shranjene v osrednjem registru iz odstavka 4, ustrezne, natančne in posodobljene.
6. Države članice zagotovijo, da se pooblašчени subjekti pri izpolnjevanju njihovih zahtev skrbnega preverjanja strank iz poglavja II ne zanašajo le na osrednji register iz odstavka 4. Te zahteve se izpolnijo z uporabo pristopa, ki temelji na tveganju.
7. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi in FIU pristojnim organom in FIU v drugih državah članicah pravočasno zagotovijo informacije iz odstavkov 1 in 4.
8. Države članice zagotovijo, da se ukrepi iz tega člena uporabljajo za druge vrste pravnih ureditev, ki imajo podobno strukturo ali funkcije kot skladi.
9. Komisija do 26. junija 2019 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, v katerem oceni pogoje in tehnične specifikacije ter postopke za zagotavljanje varne in učinkovite povezanosti osrednjih registrov. Kadar je primerno, to poročilo spremlja zakonodajni predlog.

POGLAVJE IV

OBVEZNOSTI POROČANJA

ODDELEK 1

Splošne določbe

Člen 32

1. Vsaka država članica za namene preprečevanja, odkrivanja in učinkovitega boja proti pranju denarja in financiranju terorizma ustanovi FIU.
2. Države članice pisno obvestijo Komisijo o imenu in naslovu zadevnih FIU.
3. Vsaka FIU je operativno neodvisna in avtonomna, kar pomeni, da je pooblaščen in sposobna svobodno opravljati svoje naloge, vključno s sposobnostjo sprejemanja avtonomnih odločitev o analiziranju, zahtevanju in posredovanju specifičnih informacij. FIU je kot centralna nacionalna enota pristojna za sprejemanje in analizo poročil o sumljivih transakcijah in drugih informacij, ki so relevantne z vidika pranja denarja, povezanih predhodnih kaznivih dejanj ali financiranja terorizma. FIU je pristojna za posredovanje rezultatov svoje analize in vseh morebitnih dodatnih relevantnih informacij pristojnim organom, kadar obstajajo razlogi za sum pranja denarja, povezanih predhodnih kaznivih dejanj ali financiranja terorizma. Od pooblaščenih subjektov lahko pridobi dodatne informacije.

Države članice svojim FIU zagotovijo ustrezne finančne, človeške in tehnične vire za opravljanje njihovih nalog.

4. Države članice zagotovijo, da imajo njihove FIU pravočasni neposredni ali posredni dostop do finančnih in upravnih informacij ter informacij v zvezi s kazenskim pregonom, ki jih potrebujejo za ustrezno opravljanje svojih nalog. FIU lahko odgovarjajo na zahteve po informacijah pristojnih organov v svojih zadevnih državah članicah, če je razlog za takšne zahteve po informacijah povezan s pranjem denarja, povezanimi predhodnimi kaznivimi dejanji ali financiranjem terorizma. Odločitev o izvedbi analize ali posredovanju informacij sprejme FIU.
5. Kadar obstajajo objektivni razlogi za domnevo, da bi zagotovitev takšnih informacij negativno vplivala na tekoče preiskave ali analize, ali kadar bi bilo v izjemnih okoliščinah razkritje informacij očitno nesorazmerno z upravičenimi interesi fizične ali pravne osebe ali nepomembno za namene, za katere je bilo zahtevano, FIU ni obvezana ugoditi zahtevi po informacijah.
6. Države članice od pristojnih organov zahtevajo, da FIU poročajo o uporabi informacij, zagotovljenih v skladu s tem členom, ter o rezultatih preiskav ali pregledov, opravljenih na podlagi teh informacij.
7. Države članice zagotovijo, da je FIU pooblaščen za sprejetje nujnih neposrednih ali posrednih ukrepov, kadar obstaja sum, da je transakcija povezana s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, za začasno opustitev ali zavrnitev dovoljenja za transakcijo, ki poteka, tako da analizira transakcijo, potrdi sum in rezultate analize posreduje pristojnim organom. FIU je pooblaščen, da tako neposredno ali posredno ukrepa na zahtevo FIU iz druge države članice za obdobja in pod pogoji, določenimi v nacionalnem pravu FIU, ki prejme zahtevo.
8. Nalogo FIU glede analize sestavlja naslednje:
- (a) operativna analiza, ki se osredotoča na posamezne primere in konkretne cilje ali na ustrezne izbrane informacije, odvisno od vrste in obsega razkritih prejetih informacij ter pričakovane uporabe informacij po njihovem posredovanju, ter
 - (b) strateška analiza, ki obravnava trende in vzorce v zvezi s pranjem denarja in financiranjem terorizma.

Člen 33

1. Države članice od pooblaščenih subjektov ter, kadar je ustrezno, od njihovih direktorjev in zaposlenih zahtevajo, da v celoti sodelujejo, tako da nemudoma:
- (a) obvestijo FIU na svojo pobudo, tudi prek prijave, kadar pooblaščen subjekt ve, sumi ali ima upravičeni razlog za sum, da so sredstva, ne glede na zadevni znesek, premoženjska korist, pridobljena s kaznivimi dejanji, ali povezana s financiranjem terorizma, in v takšnih primerih nemudoma odgovorijo na zahteve FIU po dodatnih informacijah ter
 - (b) FIU na njeno zahtevo neposredno ali posredno posredujejo vse potrebne informacije v skladu s postopki, določenimi v pravu, ki se uporablja.

Vse sumljive transakcije, vključno s poskusi transakcij, se prijavi.

2. Oseba, imenovana v skladu s točko (a) člena 8(4) pošlje informacije iz odstavka 1 tega člena FIU v tisti državi članici, na ozemlju katere ima sedež pooblaščen subjekt, ki informacije pošlje.

Člen 34

1. Z odstopanjem od člena 33(1) lahko države članice za pooblaščen subjekte iz točke 3(a), (b) in (d) člena 2(1) pooblastijo ustrezen samoregulativni organ zadevne stroke kot organ, ki prejme informacije iz člena 33(1).

Brez poseganja v odstavek 2 določeni samoregulativni organ v primerih iz prvega pododstavka tega odstavka, posreduje informacije FIU nemudoma in nefiltrirane.

2. Države članice obveznosti iz člena 33(1) ne uporabljajo za notarje, druge neodvisne pravne strokovnjake, revizorje, zunanje računovodje in davčne svetovalce le v kolikor se tako izvetje strogo nanaša na informacije, ki jih prejmejo od ali pridobijo v zvezi z eno od svojih strank med ugotavljanjem pravnega položaja njihove stranke ali ko branijo ali zastopajo to stranko v sodnem postopku ali v zvezi z njim, vključno s svetovanjem o sprožitvi ali izogibanju takemu postopku, ne glede ali so takšne informacije pridobljene pred, med ali po takem postopku.

Člen 35

1. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da se vzdržijo izvedbe transakcij, za katere vedo ali sumijo, da so povezane s premoženjskimi koristmi, pridobljenimi s kaznivimi dejanji, ali s financiranjem terorizma, dokler ne sprejmejo potrebnih ukrepov v skladu s točko (a) prvega pododstavka člena 33(1) in izpolnijo morebitnih nadaljnjih specifičnih navodil FIU ali pristojnih organov v skladu s pravom zadevne države članice.

2. Kadar se je nemogoče vzdržati izvedbi transakcij iz odstavka 1 ali je verjetno, da bi njihova izvedba onemogočila pregon upravičencev sumljive transakcije, zadevni pooblašчени subjekti nemudoma po tem obvestijo FIU.

Člen 36

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi, ki pri pregledovanju pooblaščenih subjektov iz člena 48 ali kakor koli drugače odkrijejo dejstva, ki bi lahko bila povezana s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, o tem nemudoma obvestijo FIU.

2. Države članice zagotovijo, da nadzorni organi, ki so z zakonom ali drugim predpisom pooblašчени za nadzor nad delniškimi in deviznimi trgi ter trgi izvedenih finančnih instrumentov, obvestijo FIU, če odkrijejo dejstva, ki bi lahko bila povezana s pranjem denarja ali financiranjem terorizma.

Člen 37

Če pooblaščen subjekt ali zaposleni ali direktor takšnega pooblaščenega subjekta v dobri veri razkrije informacije v skladu s členoma 33 in 34, se takšno razkritje ne šteje za kršitev omejitve razkrivanja informacij, določene s pogodbo ali s katero koli določbo zakona ali drugega predpisa, in ne predstavlja nikakršne odgovornosti za škodo s strani pooblaščenega subjekta ali njegovega direktorja ali zaposlenih, niti ne v primerih, da niso natančno poznali osnovnega kaznivega dejanja, in ne glede na to, ali je do nezakonite dejavnosti dejansko prišlo.

Člen 38

Države članice zagotovijo, da se posamezniki, vključno z zaposlenimi pri pooblaščenem subjektu in njegovimi predstavniki, ki sum pranja denarja ali financiranja terorizma prijavijo interno ali neposredno FIU, zaščitijo pred izpostavljenostjo grožnjam ali drugim sovražnim dejanjem, zlasti pa pred negativnimi ali diskriminatornimi ukrepi na delovnem mestu.

ODDELEK 2

Prepoved razkritja

Člen 39

1. Pooblašчени subjekti ter njihovi direktorji in zaposleni zadevni stranki ali drugim tretjim osebam ne razkrijejo dejstva, da so ali bodo v skladu s členom 33 ali 34 posredovali informacije oziroma da takšno posredovanje poteka ali da se je ali bi se lahko uvedla preiskava o pranju denarja ali financiranju terorizma.

2. Prepoved iz odstavka 1 ne velja za razkritje pristojnim organom, vključno s samoregulativnimi organi, ali razkritje za namene kazenskega pregona.

3. Prepoved iz odstavka 1 ne preprečuje razkritja med kreditnimi institucijami in finančnimi institucijami ali med temi institucijami in njihovimi podružnicami in hčerinskimi družbami v večinski lasti v tretjih državah, pod pogojem, da te podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti v celoti spoštujejo politike in postopke na ravni skupine, vključno s postopki za izmenjavo informacij v okviru skupine, in sicer v skladu s členom 45, ter če politike in postopki na ravni skupine ustrezajo zahtevam iz te direktive.

4. Prepoved iz odstavka 1 ne preprečuje razkritja med pooblaščenimi subjekti iz točke 3(a) in (b) člena 2(1) ali subjekti tretjih držav, v katerih veljajo zahteve, enakovredne zahtevam iz te direktive, ki opravljajo svojo poklicno dejavnost, bodisi kot zaposleni ali ne, v isti pravni osebi ali obsežni strukturi, kateri oseba pripada ter ki ima skupnega lastnika, skupno upravo ali skupni nadzor nad skladnostjo s predpisi.

5. Prepoved iz odstavka 1 tega člena za pooblaščen subjekte iz točk 1, 2 in 3(a) in (b) člena 2(1) v primerih, ki se nanašajo na isto stranko in isto transakcijo, v kateri sodelujeta dva ali več pooblaščenih subjektov, ne preprečuje razkritja med zadevnimi pooblaščenimi subjekti, če so iz držav članic, ali subjekti v tretji državi, v kateri veljajo zahteve, enakovredne zahtevam iz te direktive, ter če pripadajo isti kategoriji poklicev in zanje veljajo obveznosti glede varstva poslovne skrivnosti in osebnih podatkov.

6. Kadar poskušajo pooblaščen subjekti iz točke 3(a) in (b) člena 2(1) stranko odvrniti od nezakonite dejavnosti, to ne predstavlja razkritja v smislu odstavka 1 tega člena.

POGLAVJE V

VARSTVO PODATKOV, HRANJENJE EVIDENC IN STATISTIČNI PODATKI

Člen 40

1. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje morebitnega pranja denarja ali financiranja terorizma s strani FIU ali drugih pristojnih organov hranijo naslednje dokumente in informacije v skladu z nacionalnim pravom:

- (a) pri skrbnem preverjanju strank kopije dokumentov in informacije, ki so potrebne za izpolnjevanje zahtev skrbnega preverjanja strank, določenih v poglavju II, in sicer pet let po zaključku poslovnega odnosa s svojo stranko ali po datumu izvedbe občasne transakcije;
- (b) dokazno dokumentacijo in evidence transakcij, z originalnimi listinami ali kopijami, ki so po veljavnem nacionalnem pravu sprejemljive kot dokaz v sodnem postopku, ter so potrebne za identifikacijo transakcij, in sicer pet let po zaključku poslovnega odnosa s svojo stranko ali po datumu izvedbe občasne transakcije.

Po izteku obdobja hrambe iz prvega pododstavka, države članice zagotovijo, da pooblaščen subjekti izbrišejo osebne podatke, razen če je drugače določeno z nacionalnim pravom, ki določa okoliščine, v katerih pooblaščen subjekti lahko hranijo ali morajo še naprej hraniti podatke. Države članice lahko dovolijo ali zahtevajo nadaljnjo hrambo po tem, ko izvedejo podrobno oceno potrebnosti in sorazmernosti take nadaljnje hrambe in ko je tako podaljšanje upravičeno zaradi preprečevanja, odkrivanja ali preiskovanja pranja denarja ali financiranja terorizma. To obdobje nadaljnje hrambe ne presega petih dodatnih let.

2. Če na dan 25. junija 2015 v državi članici poteka pravni postopek v zvezi s preprečevanjem, odkrivanjem, preiskovanjem ali preganjanjem domnevnega pranja denarja ali financiranja terorizma, pooblaščen subjekt pa ima informacije ali dokumente v zvezi s tem tekočim sodnim postopkom, lahko pooblaščen subjekt te informacije ali te dokumente hrani v skladu z nacionalnim pravom, in sicer za obdobje petih let od 25. junija 2015. Države članice lahko brez poseganja v nacionalno kazensko pravo o dokazih, ki se uporablja za tekoče kazenske preiskave in sodne postopke, dovolijo ali zahtevajo hrambo takšnih informacij ali dokumentov za nadaljnje obdobje petih let, če je ugotovljena nujnost in sorazmernost take nadaljnje hrambe zaradi preprečevanja, odkrivanja, preiskovanja ali preganjanja domnevnega pranja denarja ali financiranja terorizma.

Člen 41

1. Obdelavo osebnih podatkov na podlagi te direktive ureja Direktiva 95/46/ES, kot je bila prenesena v nacionalno zakonodajo. Osebne podatke, ki jih na podlagi te direktive obdelata Komisija ali evropski nadzorni organi, ureja Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta.

2. Osebnne podatke lahko pooblaščen subjekt na podlagi te direktive obdeluje le za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma iz člena 1 in se jih ne obdeluje nadalje na način, ki bi bil nezdržljiv z temi nameni. Obdelava osebnih podatkov na podlagi te direktive v kakršne koli druge namene, kot so komercialni nameni, je prepovedana.

3. Pooblaščen subjekt novim strankam zagotovi informacije, ki se zahtevajo na podlagi člena 10 Direktive 95/46/ES, in sicer pred vzpostavitvijo poslovnega odnosa ali izvedbo občasne transakcije. Te informacije zlasti zajemajo splošno obvestilo v zvezi s pravnimi obveznostmi pooblaščenih subjektov v skladu s to direktivo, kadar osebnne podatke obdeluje za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma iz člena 1 te direktive.

4. Države članice pri uveljavljanju prepovedi razkritja iz člena 39(1) sprejmejo zakonodajne ukrepe, s katerimi v celoti ali deloma omejijo pravico dostopa posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, do osebnih podatkov, ki se nanj nanašajo, in sicer v obsegu, kolikor takšna popolna ali delna omejitev predstavlja nujen in sorazmeren ukrep v demokratični družbi in ob ustreznem upoštevanju upravičenih interesov zadevne osebe:

- (a) da bi pooblaščenemu subjektu ali pristojnemu nacionalnemu organu omogočili pravilno izpolnjevanje njegovih nalog za namene te direktive; ali
- (b) da bi se izognili oviranju uradnih ali sodnih poizvedb, analiz, preiskav ali postopkov za namene te direktive in da bi zagotovili, da ni ogroženo preprečevanje, preiskovanje in odkrivanje pranja denarja in financiranja terorizma.

Člen 42

Države članice zahtevajo, da njihovi pooblaščen subjekt vzpostavi sisteme, ki jim v skladu z nacionalnim pravom omogočajo, da se prek varnih kanalov in ob polnem zagotavljanju zaupnosti poizvedb v celoti in hitro odzovejo na poizvedbe njihovih FIU ali drugih organov, o tem ali imajo ali so imele v zadnjih petih letih pred navedeno poizvedbo poslovne odnose z določenimi osebami in kakšna je bila narava teh odnosov.

Člen 43

Obdelava osebnih podatkov na podlagi te direktive za namene preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma iz člena 1 se šteje za zadevo v javnem interesu v skladu z Direktivo 95/46/ES.

Člen 44

1. Države članice za namene prispevanja k pripravi ocen tveganj v skladu s členom 7 zagotovijo, da so z zbiranjem celovitih statističnih podatkov o zadevah, pomembnih za učinkovitost sistemov boja proti pranju denarja ali financiranju terorizma, sposobne preverjati učinkovitost svojih sistemov.

2. Statistični podatki iz odstavka 1 vključujejo:

- (a) podatke o velikosti in pomembnosti različnih sektorjev, ki spadajo na področje uporabe te direktive, vključno s številom subjektov in oseb ter gospodarsko pomembnostjo posameznega sektorja;
- (b) podatke o poročevalnih, preiskovalnih in sodnih fazah nacionalne ureditve AML/CFT, vključno s številom poročil o sumljivih transakcijah, posredovanih FIU, nadaljnjim ukrepanjem na podlagi teh poročil ter letnimi podatki o številu preiskovanih primerov, številu preganjanih oseb, številu oseb, obsojenih kaznivega dejanja pranja denarja ali kaznivega dejanja financiranja terorizma, vrsti predhodnega kaznivega dejanja, kadar je takšna informacija na voljo, in vrednosti zamrznjenega, zaseženega ali odvzetega premoženja v eurih;
- (c) če so na voljo, podatke z navedbo števila in odstotka poročil, na podlagi katerih so bile uvedene nadaljnje preiskave, pri čemer se pooblaščenim subjektom pripravi letno poročilo, v katerem se podrobno opiše uporabnost in nadaljnje ukrepanje na podlagi poročil, ki so jih pripravile;
- (d) podatki v zvezi s številom čezmejnih zahtev po informacijah, ki jih je podala, prejela, zavrnila in nanje deloma ali v celoti odgovorila FIU.

3. Države članice zagotovijo, da je objavljen konsolidiran pregled njihovih statistik.

4. Države članice Komisiji posredujejo statistične podatke iz odstavka 2.

POGLAVJE VI

POLITIKE, POSTOPKI IN NADZOR

ODDELEK 1

Notranji postopki, usposabljanje in povratne informacije

Člen 45

1. Države članice od pooblaščenih subjektov, ki so del skupine, zahtevajo, da za namene AML/CFT izvajajo politike in postopke na ravni skupine, vključno s politikami varstva podatkov ter politikami in postopki v zvezi z izmenjavo informacij znotraj skupine. Te politike in postopki se učinkovito izvajajo na ravni podružnic in hčerinskih družb v večinski lasti v državah članicah in tretjih državah.

2. Države članice zahtevajo, da pooblaščen subjekt, ki upravlja podjetja v drugi državi članici, zagotovi, da ta podjetja spoštujejo nacionalne določbe zadevne druge države članice za prenos te direktive.

3. Kadar imajo pooblaščen subjekt podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti v tretjih državah, v katerih so minimalne zahteve AML/CFT manj stroge kot zahteve države članice, države članice zagotovi, da njihove podružnice in hčerinske družbe v večinski lasti v tretji državi izvajajo zahteve države članice, tudi v zvezi z varstvom podatkov, kolikor to dopušča pravo tretje države.

4. Države članice in evropski nadzorni organi se medsebojno obveščajo o primerih, v katerih pravo tretje države ne dovoljuje izvedbe politik in postopkov, zahtevanih na podlagi odstavka 1. V takšnih primerih se lahko usklajeno ukrepa, da bi se dosegla rešitev.

5. Države članice zahtevajo, da takrat, kadar pravo tretje države ne dovoljuje izvedbe politik in postopkov iz odstavka 1, pooblaščen subjekt zagotovi, da podružnice ali hčerinske družbe v večinski lasti v zadevni tretji državi uporabljajo dodatne ukrepe, s katerimi učinkovito obvladujejo tveganje pranja denarja ali financiranja terorizma, in o tem obvestijo pristojne organe njihove matične države članice. Če dodatni ukrepi ne zadostujejo, pristojni organi matične države članice izvedejo dodatne nadzorne ukrepe, vključno s tem, da od skupine zahtevajo, da ne vzpostavi poslovnih odnosov ali jih prekine, da ne izvede transakcij in da, kadar je to potrebno, preneha z delovanjem v tretji državi.

6. Evropski nadzorni organi razvijejo osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki določajo vrsto dodatnih ukrepov iz odstavka 5 in minimalne ukrepe, ki jih sprejmejo kreditne institucije in finančne institucije, kadar pravo tretje države ne dovoljuje izvedbe ukrepov iz odstavkov 1 in 3.

Evropski nadzorni organi osnutke regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka Komisiji predložijo do 26. decembra 2016.

7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 6 tega člena v skladu s členi 10 do 14 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010.

8. Države članice zagotovi, da je dovoljena izmenjava informacij znotraj skupine. Informacije o sredstvih, za katera se sumi, da so premoženjska korist, pridobljena s kaznivimi dejanji, ali povezana s financiranjem terorizma, prijavljene FIU, se delijo znotraj skupine, razen če FIU da drugačna navodila.

9. Države članice lahko od izdajateljev elektronskega denarja, kot so opredeljeni v točki 3 člena 2 Direktive 2009/110/ES ter ponudnikov plačilnih storitev, kot so opredeljeni v točki 9 člena 4 Direktive 2007/64/ES, ki so vzpostavljeni na njihovem ozemlju v obliki, ki ni podružnica, in katerih sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, ki v imenu institucije, ki jo imenuje, zagotavlja skladnost s pravili AML/CFT in omogoča lažji nadzor s strani pristojnih organov, tudi s posredovanjem listin in informacij pristojnim organom na zahtevo.

10. Evropski nadzorni organi razvijejo osnutek regulativnih tehničnih standardov o merilih za določitev okoliščin, v katerih je primerno imenovanje osrednje kontaktne točke v skladu z odstavkom 9, in opredelitev funkcij osrednjih kontaktnih točk.

Evropski nadzorni organi osnutke regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka Komisiji predložijo do 26. junija 2017.

11. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 10 tega člena v skladu s členi 10 do 14 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010.

Člen 46

1. Države članice zahtevajo, da pooblaščeni subjekti sprejmejo ukrepe, ki so sorazmerni z njihovimi tveganji, naravo in velikostjo, s čimer zagotovijo, da so njihovi zaposleni seznanjeni z določbami, sprejetimi v skladu s to direktivo, vključno z ustreznimi zahtevami glede varstva podatkov.

Ti ukrepi vključujejo udeležbo njihovih zaposlenih v posebnih stalnih programih usposabljanja, da bi lažje prepoznali transakcije, ki bi lahko bile povezane s pranjem denarja ali financiranjem terorizma, ter da bi se naučili ukrepati v takšnih primerih.

Kadar fizična oseba, ki spada v katero koli od kategorij iz točke 3 člena 2(1), poklicno dejavnost izvaja kot zaposlena pri pravni osebi, se obveznosti iz tega oddelka nanašajo na pravno osebo in ne na fizično osebo.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pooblaščeni subjekti dostop do posodobljenih informacij o ravnanjih oseb, ki perejo denar, in tistih, ki financirajo terorizem, ter o kazalnikih za prepoznavanje sumljivih transakcij.

3. Države članice, kadar je to mogoče, pooblaščenim subjektom zagotovijo pravočasne povratne informacije o učinkovitosti in nadaljnjem ukrepanju v zvezi s poročili o sumih pranja denarja in financiranja terorizma.

4. Države članice zahtevajo, da pooblaščeni subjekti – kadar je ustrezno – identificirajo člana upravnega odbora, ki je odgovoren za izvajanje zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev s to direktivo.

ODDELEK 2

Nadzor

Člen 47

1. Države članice zagotovijo, da menjalnice in družbe, ki unovčujejo čeke, ter izvajalci storitve za sklade in družbe pridobijo licenco ali so registrirane ter da se regulirajo tudi ponudniki storitev iger na srečo.

2. Države članice zahtevajo, da pristojni organi zagotovijo, da so osebe, ki so na vodstvenem položaju v subjektih iz odstavka 1, ali osebe, ki so dejanski lastniki takšnih subjektov, sposobne in primerne osebe.

3. Kar zadeva pooblaščene subjekte iz točke 3(a), (b) in (d) člena 2(1), države članice zagotovijo, da pristojni organi sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi storilec kaznivih dejanj, obsojenih na relevantnih področjih, ali njihovim sodelavcem preprečijo, da bi bili na vodstvenem položaju ali dejanski lastniki teh pooblaščenih subjektov.

Člen 48

1. Države članice zahtevajo, da pristojni organi učinkovito spremljajo skladnost s to direktivo in sprejmejo ukrepe, potrebne za zagotovitev te skladnosti.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi ustrezna pooblastila, vključno s pristojnostjo, da zahtevajo vse informacije o spremljanju skladnosti s predpisi in izvajajo preglede, ter imajo ustrezne finančne, človeške in tehnične vire za opravljanje svojih nalog. Države članice zagotovijo, da osebje teh organov vzdržuje visoko raven poklicnih standardov, vključno s standardi zaupnosti in varstva podatkov, da ima osebje integriteto ter da je ustrezno usposobljeno.

3. Za kreditne institucije in finančne institucije ter ponudnike storitev iger na srečo imajo pristojni organi širša pooblastila za nadzor.
4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi države članice, v kateri pooblaščen subjekt upravlja podjetja, nadzorujejo, da ta podjetja spoštujejo nacionalne določbe te države članice za prenos te direktive. Takšen nadzor lahko v primeru podjetij iz člena 45(9) vključuje sprejetje ustreznih in sorazmernih ukrepov za obravnavanje resnih pomanjkljivosti, ki zahtevajo takojšnjo odpravo. Ti ukrepi so začasni in se prenehajo, ko se opredeljene pomanjkljivosti odpravijo, vključno s pomočjo pristojnih organov matične države članice pooblaščenega subjekta ali v sodelovanju z njimi, skladno s členom 45(2).
5. Države članice zagotovijo, da pristojni organi države članice, v kateri pooblaščen subjekt upravlja podjetja, sodelujejo s pristojnimi organi države članice, v kateri ima pooblaščen subjekt sedež, da bi se zagotovil učinkovit nadzor nad zahtevami te direktive.
6. Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri uporabi na tveganju temelječega pristopa k nadzoru:
- (a) jasno razumejo tveganja pranja denarja in financiranja terorizma v njihovi državi članici;
 - (b) imajo dostop do vseh relevantnih informacij o specifičnih domačih in mednarodnih tveganjih, povezanih s strankami, produkti in storitvami pooblaščenih subjektov, na kraju samem in zunaj njega ter
 - (c) pogostost in intenzivnost nadzora na kraju samem in zunaj njega temeljita na profilu tveganja pooblaščenih subjektov ter na tveganjih pranja denarja in financiranja terorizma v državi članici.
7. Ocena profila tveganja pooblaščenih subjektov glede pranja denarja in financiranja terorizma, vključno s tveganji neskladnosti s predpisi, se pregleduje redno ter ob pomembnih dogodkih ali spremembah v njihovem vodenju in dejavnostih.
8. Države članice zagotovijo, da pristojni organi upoštevajo stopnjo prostega preudarka, ki je dovoljena za pooblaščen subjekt, ter ustrezno pregledajo ocene tveganj, na katerih temelji ta stopnja, ter ustreznost in izvajanje njegovih notranjih politik, kontrol in postopkov.
9. Za pooblaščen subjekte iz točke 3(a), (b) in (d) člena 2(1) lahko države članice dovolijo, da naloge iz odstavka 1 tega člena opravljajo samoregulativni organi, pod pogojem, da ti samoregulativni organi izpolnjujejo odstavek 2 tega člena.
10. Evropski nadzorni organi do 26. junija 2017 v skladu s členom 16 uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 1094/2010 in (EU) št. 1095/2010 izdajo smernice, naslovljene na pristojne organe, o značilnostih na tveganju temelječega pristopa k nadzoru in ukrepih, ki jih je treba sprejeti pri izvajanju na tveganju temelječega nadzora. Posebej se upošteva narava in obseg poslovanja ter se, kadar je to primerno in sorazmerno, določijo posebne ukrepe.

ODDELEK 3

Sodelovanje

Pododdelek I

Nacionalno sodelovanje

Člen 49

Države članice zagotovijo, da imajo oblikovalci politike, FIU, nadzorni organi in drugi pristojni organi, ki sodelujejo pri AML/CFT, učinkovite mehanizme, ki jim omogočajo sodelovanje in usklajevanje na domači ravni glede razvoja in izvajanja politik in dejavnosti za boj proti pranju denarja in financiranju terorizma, tudi zaradi izpolnjevanja obveznosti v skladu s členom 7.

Pododdelek II

Sodelovanje z evropskimi nadzornimi organi

Člen 50

Pristojni organi evropskim nadzornim organom zagotovijo vse informacije, ki so potrebne za omogočanje opravljanja njihovih nalog v skladu s to direktivo.

Pododdelek III

Sodelovanje med FIU in s Komisijo

Člen 51

Komisija lahko zagotovi pomoč, ki je lahko potrebna za lažje usklajevanje, vključno z izmenjavo informacij med FIU v Uniji. Lahko redno sklicuje sestanke foruma FIU EU, ki ga sestavljajo predstavniki FIU držav članic, da bi olajšali sodelovanje med FIU, si izmenjavali mnenja in zagotavljali svetovanje v zvezi z vprašanji o izvajanju, pomembnimi za FIU in subjekte poročanja, kot tudi glede sodelovanja, kakršna so učinkovito sodelovanje FIU, odkrivanje sumljivih transakcij s čezmejno razsežnostjo, standardizacija oblik poročanja prek FIU.net ali njegovega naslednika, skupna analiza čezmejnih primerov ter opredelitev trendov in dejavnikov, pomembnih za oceno tveganj pranja denarja in financiranja terorizma tako na nacionalni, kot tudi na nadnacionalni ravni.

Člen 52

Države članice zagotovijo, da FIU med seboj sodelujejo, kolikor je le mogoče, ne glede na njihov organizacijski status.

Člen 53

1. Države članice zagotovijo, da si FIU na lastno pobudo ali na zahtevo izmenjujejo vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za obdelavo ali analizo informacij s strani FIU, povezanih s pranjem denarja ali financiranjem terorizma in fizično ali pravno osebo, ki sodeluje pri takšnih transakcijah, tudi če vrsta morebiti povezanih predhodnih kaznivih dejanj v trenutku izmenjave ni opredeljena.

Zahteva vsebuje ustrezna dejstva, sekundarne informacije, razloge za zahtevo in opis, kako bodo zahtevane informacije uporabljene. Uporabljajo se lahko različni mehanizmi izmenjave, če se tako dogovorijo FIU, zlasti kar zadeva izmenjave prek FIU.net ali njegovega naslednika.

Ko FIU prejme poročilo na podlagi točke (a) prvega pododstavka člena 33(1), ki zadeva drugo državo članico, ga takoj posreduje FIU te države članice.

2. Države članice zagotovijo, da mora FIU, ki prejme zahtevo, pri odgovoru na zahtevo po informacijah iz odstavka 1 s strani druge FIU, uporabiti vsa svoja razpoložljiva pooblastila, ki bi jih običajno uporabila v matični državi članici za prejem in analizo informacij. FIU, ki prejme zahtevo, nanjo pravočasno odgovori.

Ko FIU skuša pridobiti dodatne informacije od pooblaščenega subjekta s sedežem v drugi državi članici, ki deluje na njenem ozemlju, se zahteva naslovi na FIU države članice, na ozemlju katere ima pooblaščen subjekt sedež. Ta FIU nemudoma posreduje zahteve in odgovore.

3. FIU lahko zavrne izmenjavo informacij le v izjemnih primerih, če bi bila izmenjava lahko v nasprotju s temeljnimi načeli njenega nacionalnega prava. Te izjeme se opredelijo tako, da se preprečijo zlorabe in neupravičeno omejevanje proste izmenjave informacij za namene analiz.

Člen 54

Informacije in dokumenti, prejeti v skladu s členoma 52 in 53, se uporabljajo za izpolnjevanje nalog FIU, kot so določene v tej direktivi. Pri izmenjavi informacij in dokumentov v skladu s členoma 52 in 53 lahko FIU, ki posreduje informacije, naloži omejitve in pogoje za uporabo teh informacij. FIU, ki prejme informacije, upošteva te omejitve in pogoje.

Člen 55

1. Države članice zagotovijo, da se informacije, izmenjane v skladu s členoma 52 in 53, uporabljajo le za namen, za katerega so bile zaprosene ali posredovane, ter da mora za vsako posredovanje navedenih informacij s strani FIU, ki jih prejme, kateremu koli drugemu organu, agenciji ali oddelku, ali za kakršno koli uporabo teh informacij za namene, ki presegajo prvotno odobrene namene, FIU, ki informacije zagotovi, izdati predhodno soglasje.

2. Države članice zagotovijo, da FIU, ki prejme zahtevo za informacije, predhodno soglasje za posredovanje informacij pristojnim organom izda hitro in kadar koli je mogoče. FIU svojega soglasja za takšno posredovanje ne zavrne, razen če je to zunaj področja uporabe njenih določb AML/CFT, če bi lahko vodilo do oviranja kazenske preiskave, če bilo v jasnem nasprotju z upravičenimi interesi fizične ali pravne osebe ali države članice FIU, ki prejme zahtevo za informacije, ali če bi bilo kako drugače v nasprotju s temeljnimi načeli nacionalnega prava te države članice. Vsaka takšna zavrnitev izdaje soglasja se ustrezno pojasni.

Člen 56

1. Države članice od svojih FIU zahtevajo, da med seboj uporabljajo zavarovane komunikacijske kanale, ter spodbujajo uporabo FIU.net ali njegovega naslednika.

2. Države članice zagotovijo, da njihove FIU za izpolnjevanje svojih nalog, kot so določene v tej direktivi, skladno z nacionalnim pravom med seboj sodelujejo pri uporabi najsodobnejših tehnologij. Te tehnologije omogočajo FIU, da anonimno primerjajo svoje podatke s podatki drugih FIU ob zagotavljanju celovitega varstva osebnih podatkov za namene odkrivanja subjektov, ki zanimajo FIU, v drugih državah članicah, ter opredeljevanja njihovih prihodkov in sredstev.

Člen 57

Razlike pri opredelitvah davčnih kaznivih dejanj v nacionalnem pravu ne omejujejo sposobnosti FIU, da lahko izmenjujejo informacije ali nudijo pomoč drugi FIU, kolikor je po nacionalnem pravu le mogoče.

ODDELEK 4

Sankcije*Člen 58*

1. Države članice zagotovijo, da so pooblaščen subjekti lahko odgovorni za kršitve nacionalnih določb za prenos te direktive v skladu s tem členom in členi 59 do 61. Vse izhajajoče sankcije ali ukrepi so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

2. Brez poseganja v pravico držav članic, da določijo in izrečejo kazenske sankcije, države članice določijo pravila o upravnih sankcijah in ukrepih ter zagotovijo, da lahko njihovi pooblaščen organi izrečejo takšne sankcije in ukrepe za kršitve nacionalnih določb, za prenos te direktive, ter zagotovijo njihovo uporabo.

Države članice lahko sklenejo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah ali ukrepih za kršitve, za katere se v njihovem nacionalnem pravu uporabljajo kazenske sankcije. V tem primeru države članice Komisiji sporočijo zadevne določbe kazenskega prava.

3. Države članice zagotovijo, da se, kadar obveznosti veljajo za pravne osebe v primeru kršitev nacionalnih določb, za prenos te direktive, sankcije in ukrepi lahko uporabljajo za člane upravljalnega organa in druge fizične osebe, ki so v skladu z nacionalnim pravom odgovorne za kršitev.
4. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi vsa nadzorna in preiskovalna pooblastila, ki so potrebna za opravljanje njihovih funkcij.
5. Pristojni organi svoja pooblastila za izrek upravnih sankcij in ukrepov v skladu s to direktivo in nacionalnim pravom izvajajo na katerega koli od naslednjih načinov:
 - (a) neposredno;
 - (b) v sodelovanju z drugimi organi;
 - (c) pod njihovo odgovornostjo s prenosom pooblastil na take druge organe;
 - (d) z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

Pristojni organi pri izvajanju pooblastil za izrek upravnih sankcij in ukrepov tesno sodelujejo, da zagotovijo, da se s temi upravnimi sankcijami ali ukrepi dosežejo želeni rezultati, in uskladijo svoje delovanje pri reševanju čezmejnih zadev.

Člen 59

1. Države članice zagotovijo, da se ta člen uporablja vsaj za tiste primere kršitev obveznosti s strani pooblaščenih subjektov, ki so hudi, ponavljajoči se in sistematični, ali pa kombinacija navedenega, in sicer v zvezi z zahtevami iz:
 - (a) členov 10 do 24 (skrbno preverjanje strank);
 - (b) členov 33, 34 in 35 (prijavljanje sumljivih transakcij);
 - (c) člena 40 (vodenje evidenc) ter
 - (d) členov 45 in 46 (notranji nadzor).
2. Države članice zagotovijo, da v primerih iz odstavka 1 upravne sankcije in ukrepi, ki se lahko uporabijo, zajemajo vsaj:
 - (a) javno izjavo, v kateri sta opredeljeni fizična ali pravna oseba in narava kršitve;
 - (b) odredbo, ki od fizične ali pravne osebe zahteva, da preneha z ravnanjem in da tega ravnanja več ne ponovi;
 - (c) umik ali začasni umik dovoljenja, kadar je slednje potrebno za pooblaščen subjekt;
 - (d) začasno prepoved izvrševanja vodstvenih nalog za katero koli osebo, ki se ji odvzamejo vodstvene pristojnosti v pooblaščenih subjektih, ali katero koli drugo fizično osebo, ki nosi odgovornost za kršitev;
 - (e) najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj dvakratnega zneska koristi, pridobljene s kršitvijo, kadar je to korist mogoče določiti, ali vsaj 1 000 000 EUR;
3. Države članice zagotovijo, da se z odstopanjem od odstavka 2(e), če je zadevni pooblaščen subjekt kreditna institucija ali finančna institucija, lahko prav tako uporabijo naslednje sankcije:
 - (a) v primeru pravne osebe najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj 5 000 000 EUR ali 10 % skupnega letnega prometa glede na zadnje razpoložljive računovodske izkaze, ki jih je odobril upravljalni organ; kadar je pooblaščen subjekt nadrejeno podjetje ali podrejeno podjetje nadrejenega podjetja, od katerega se zahteva, da pripravi konsolidirane računovodske izkaze v skladu s členom 22 Direktive 2013/34/EU, je relevantni skupni letni promet enak skupnemu letnemu prometu ali ustrezni vrsti prihodka v skladu z ustreznimi računovodskimi direktivami na podlagi zadnjih razpoložljivih konsolidiranih računovodskih izkazov, ki jih odobri upravljalni organ končnega nadrejenega podjetja;

- (b) v primeru fizične osebe najvišje upravne denarne sankcije v višini vsaj 5 000 000 EUR ali ustrezne vrednosti v nacionalni valuti države članice, v kateri euro ni uradna valuta, na dan 25. junij 2015.
4. Države članice lahko pristojne organe pooblastijo za izrek dodatnih oblik upravnih sankcij poleg tistih iz točk (a) do (d) odstavka 2 ali izrečejo upravne denarne sankcije, ki presegajo zneske iz točke (e) odstavka 2 in iz odstavka 3.

Člen 60

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi sklep o izreku upravne sankcije ali ukrepa zaradi kršitev nacionalnih določb za prenos te direktive, zoper katerega se ni mogoče pritožiti, objavijo na svojem uradnem spletnem mestu takoj, ko je sankcionirana oseba o tem sklepu obveščena. Objavijo vsaj informacije o vrsti in naravi kršitve ter identiteti odgovornih oseb. Državam članicam tega pododstavka ni treba uporabljati za sklepe o izreku ukrepov preiskovalne narave.

Kadar pristojni organ objavo identitete odgovornih oseb iz prvega pododstavka ali osebnih podatkov teh oseb obravnava kot nesorazmerno glede na oceno primernosti objave takšnih podatkov za vsak primer posebej ali kadar objava ogroža stabilnost finančnih trgov ali tekočo preiskavo, pristojni organ:

- (a) odloži objavo sklepa o izreku upravne sankcije ali ukrepa do trenutka, ko razlogov proti objavi ni več;
- (b) objavi sklep o izreku upravne sankcije ali ukrepa na anonimni podlagi na način, ki je v skladu z nacionalnim pravom, če se s takšno anonimno objavo zagotovi učinkovito varstvo zadevnih osebnih podatkov; v primeru sklepa, da se upravna sankcija ali ukrep objavi anonimno, je mogoče objavo zadevnih podatkov odložiti za razumno obdobje, če bodo v tem obdobju predvidoma prenehali obstajati razlogi za anonimno objavo;
- (c) sploh ne objavi sklepa o izreku upravne sankcije ali ukrepa, če se možnosti iz točk (a) in (b) štejeta za nezadostni, da bi z njima zagotovili, da:
- (i) stabilnost finančnih trgov ne bi bila ogrožena ali
 - (ii) bo objava sklepov sorazmerna glede na ukrepe, ki se štejejo za manj pomembne.

2. Kadar države članice dovolijo objavo sklepov, zoper katere je mogoča pritožba, pristojni organi na svojem uradnem spletnem mestu objavijo tudi te informacije in vse morebitne poznejše informacije o izidu takšne pritožbe. Poleg tega se objavi tudi vsak sklep, s katerim se razveljavi predhoden sklep o izreku upravne sankcije ali ukrepa.

3. Pristojni organi zagotovijo, da vse informacije, objavljene v skladu s tem členom, ostanejo na njihovem uradnem spletnem mestu pet let po objavi. Vendar pa objavljeni osebni podatki ostanejo na uradnem spletnem mestu pristojnega organa le toliko časa, kolikor je potrebno v skladu z veljavnimi predpisi o varstvu podatkov.

4. Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri določanju vrste in ravni upravnih sankcij ali ukrepov upoštevajo vse relevantne okoliščine, po potrebi tudi:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
- (c) finančno trdnost fizične ali pravne osebe, ki nosi odgovornost, kot jo denimo dokazuje celotni promet pravne osebe, ki nosi odgovornost, ali letni prihodek fizične osebe, ki nosi odgovornost;
- (d) korist, ki jo je fizična ali pravna oseba, ki nosi odgovornost, pridobila s kršitvijo, kolikor jo je mogoče določiti;
- (e) izgube, ki so jih zaradi kršitve imele tretje strani, če jih je mogoče določiti;

- (f) raven sodelovanja fizične ali pravne osebe, ki nosi odgovornost, s pristojnim organom;
 - (g) prejšnje kršitve fizične ali pravne osebe, ki nosi odgovornost.
5. Države članice zagotovijo, da so pravne osebe lahko odgovorne za kršitve iz člena 59(1), ki jih v njihovo korist stori oseba, ki ravna kot posameznik ali kot del organa te pravne osebe in ima vodilni položaj v pravni osebi, ki temelji na čemer koli od naslednjega:
- (a) pooblastilu za zastopanje pravne osebe;
 - (b) pooblastilu za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe ali
 - (c) pooblastilu za opravljanje nadzora znotraj pravne osebe.
6. Države članice zagotovijo tudi, da pravne osebe lahko odgovarjajo, če je lahko zaradi pomanjkljivega nadzora ali kontrole s strani osebe iz odstavka 5 tega člena oseba, ki je podrejena pravni osebi, storila kršitve iz člena 59(1) v korist te pravne osebe.

Člen 61

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi uvedejo učinkovite in zanesljive mehanizme za spodbujanje poročanja pristojnim organom o morebitnih ali dejanskih kršitvah nacionalnih določb za prenos te direktive.
2. Mehanizmi iz odstavka 1 vključujejo vsaj:
 - (a) posebne postopke za prejem poročil o kršitvah in njihovo nadaljnje spremljanje;
 - (b) ustrezno zaščito zaposlenih ali oseb v primerljivem položaju ali pooblaščenih subjektov, ki prijavijo kršitve v pooblaščenem subjektu;
 - (c) ustrezno zaščito za obtoženca;
 - (d) varstvo osebnih podatkov osebe, ki prijavi kršitve, in fizične osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, v skladu z načeli iz Direktive 95/46/ES;
 - (e) jasna pravila, ki v vseh primerih zagotavljajo zaupnost v odnosu do osebe, ki prijavi kršitve v pooblaščenem subjektu, razen če nacionalno pravo zahteva njeno razkritje zaradi nadaljnjih preiskav ali naknadnih sodnih postopkov.
3. Države članice od pooblaščenih subjektov zahtevajo, da imajo sorazmerno z naravo in velikostjo zadevnega pooblaščenega subjekta vzpostavljene ustrezne postopke, v skladu s katerimi lahko njihovi zaposleni, ali osebe v primerljivem položaju, prek posebnega, neodvisnega in anonimnega kanala interno prijavljajo kršitve.

Člen 62

1. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi obvestijo evropske nadzorne organe o vseh upravnih sankcijah in ukrepih, izrečenih v skladu s členoma 58 in 59, zoper kreditne institucije in finančne institucije, vključno s kakršno koli pritožbo v zvezi z njimi ter izidom takšne pritožbe.
2. Države članice zagotovijo, da njihovi pristojni organi v skladu s svojim nacionalnim pravom preverijo, ali ima zadevna oseba v kazenski evidenci zabeleženo zadevno obsodbo. Vsaka izmenjava informacij v te namene se izvede v skladu s Sklepom 2009/316/PNZ in Okvirnim sklepom 2009/315/PNZ, kot se izvajata v nacionalnem pravu.
3. Evropski nadzorni organi vzdržujejo spletno mesto s povezavami do objav vsakega pristojnega organa v skladu s členom 60 izrečenih upravnih sankcij in ukrepov zoper kreditne institucije in finančne institucije, ter navedejo obdobje, za katero vsaka država članica objavi upravne sankcije in ukrepe.

POGLAVJE VII

KONČNE DOLOČBE

Člen 63

Točka (d) odstavka 2 člena 25 Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ se nadomesti z naslednjim:

„(d) ima CNS sedež ali dovoljenje v tretji državi, za katero je Komisija v skladu z Direktivo (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta (*) ugotovila, da se ne šteje, da ima strateške pomanjkljivosti v svoji nacionalni ureditvi za preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma, ki bi bistveno ogrožale finančni sistem Unije.

(*) Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).“

Člen 64

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 9 se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 25. junija 2015.
3. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 9 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 9, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku enega meseca od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za mesec dni.

Člen 65

Komisija do 26. junija 2019 pripravi poročilo o izvajanju te direktive ter ga predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.

Člen 66

Direktivi 2005/60/ES in 2006/70/ES se razveljavita z učinkom od 26. junija 2017.

Sklicevanja na razveljavljene direktive se štejejo kot sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge IV.

Člen 67

1. Države članice do 26. junija 2017 sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Komisiji takoj sporočijo besedila teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

Člen 68

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 69

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 20. maja 2015

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednica
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

PRILOGA I

V nadaljevanju je podan neizčrpen seznam spremenljivk tveganja, ki jih pooblaščen subjekti upoštevajo pri določanju obsega uporabe ukrepov skrbnega preverjanja strank v skladu s členom 13(3):

- (i) namen računa ali odnosa;
 - (ii) višina sredstev, ki jih mora stranka položiti, ali obseg izvedenih transakcij;
 - (iii) pravilnost ali trajanje poslovnega odnosa.
-

PRILOGA II

V nadaljevanju je podan neizčrpen seznam dejavnikov in vrst dokazov morebitnega manjšega tveganja iz člena 16:

1. Dejavniki tveganja v zvezi s strankami:

- (a) javne družbe, ki kotirajo na borzi in za katere veljajo zahteve glede razkritja (prek borznih pravil, zakonodaje ali izvršilnih sredstev) ter ki nalagajo zahteve za zagotavljanje ustrezne preglednosti dejanskega lastništva;
- (b) javne uprave ali javna podjetja;
- (c) stranke, ki prebivajo na geografskih območjih z manjšim tveganjem, kot je določeno v točki 3;

2. Dejavniki tveganja v zvezi s produkti, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi:

- (a) police življenjskega zavarovanja z nizko premijo;
- (b) zavarovalne police pokojninskega sistema, če ni predvidena možnost predčasnega odstopa in se polica ne more uporabiti kot dodatno jamstvo;
- (c) pokojninski ali drug podoben sistem, ki zaposlenim zagotavlja pokojnine, če se prispevki vplačujejo z odtegotvanjem od plače in kadar v okviru pravil sistema ni dovoljen prenos pravic na drugo osebo;
- (d) finančni produkti ali službe, ki nekaterim vrstam strank zagotavljajo ustrezno opredeljene in omejene storitve, da bi tako povečale dostop za namene finančne vključenosti;
- (e) produkti, pri katerih se tveganja pranja denarja in financiranja terorizma obvladuje z drugimi dejavniki, kot so omejitve računa ali preglednost lastništva (npr. določene vrste elektronskega denarja);

3. Dejavniki geografskega tveganja:

- (a) države članice;
 - (b) tretje države, ki imajo učinkovite sisteme AML/CFT;
 - (c) tretje države, za katere je na podlagi zanesljivih virov ugotovljeno, da imajo nizko stopnjo korupcije ali drugih kaznivih dejanj;
 - (d) tretje države, ki imajo – na podlagi zanesljivih virov, kot so vzajemna vrednotenja, poročila o podrobni oceni ali objavljena poročila o nadaljnjem ukrepanju – uvedene zahteve glede boja proti pranju denarja in financiranju terorizma v skladu z revidiranimi priporočili FATF in te zahteve učinkovito izvajajo.
-

PRILOGA III

V nadaljevanju je podan neizčrpen seznam dejavnikov in vrst dokazov morebitnega večjega tveganja iz člena 18(3):

1. Dejavniki tveganja v zvezi s strankami:

- (a) poslovni odnos poteka v nenavadnih okoliščinah;
- (b) stranke, ki prebivajo na geografskih območjih z višjim tveganjem iz točke 3;
- (c) pravne osebe ali ureditve, ki so nosilci osebnih sredstev;
- (d) družbe, ki imajo zastopnike delničarjev ali prinosniške delnice;
- (e) podjetja, ki so gotovinsko intenzivna;
- (f) lastniška struktura družbe se zdi nenavadna ali prekomerno zapletena glede na naravo njenega poslovanja;

2. Dejavniki tveganja v zvezi s produkti, storitvami, transakcijami ali distribucijskimi potmi:

- (a) zasebno bančništvo;
- (b) produkti ali transakcije, pri katerih je morda zaželen anonimnost;
- (c) brezosebni poslovni odnosi ali transakcije brez določenih zaščitnih ukrepov, npr. elektronskega podpisa;
- (d) plačilo, prejeto od neznanih ali nepovezanih tretjih oseb;
- (e) novi produkti in nove poslovne prakse, vključno z novim načinom dobave, ter uporaba novih ali razvijajočih se tehnologij za nove in obstoječe produkte;

3. Dejavniki geografskega tveganja:

- (a) brez poseganja v člen 9 države, za katere je na podlagi zanesljivih virov, kot so vzajemna vrednotenja, poročila o podrobni oceni ali objavljena poročila o nadaljnjem ukrepanju, ugotovljeno, da nimajo ustreznih sistemov AML/CFT;
 - (b) države, za katere je na podlagi zanesljivih virov ugotovljeno, da imajo znatno stopnjo korupcije ali drugih kaznivih dejanj;
 - (c) države, za katere veljajo sankcije, embargi ali podobni ukrepi, ki jih je izdala npr. Unija ali Združeni narodi;
 - (d) države, ki zagotavljajo financiranje ali podporo terorističnim organizacijam ali v katerih delujejo teroristične organizacije s seznama potrjenih terorističnih organizacij.
-

PRILOGA IV

Korelacijska tabela

Ta direktiva	Direktiva 2005/60/ES	Direktiva 2006/70/ES
—		Člen 1
—		Člen 3
—		Člen 5
—		Člen 6
—		Člen 7
Člen 1	Člen 1	
Člen 2	Člen 2	
Člen 2(3) to (9)		Člen 4
Člen 3	Člen 3	
Člen 3(9), (10) in (11)		Člen 2(1), (2) in (3)
Člen 4	Člen 4	
Člen 5	Člen 5	
Členi 6 do 8	—	
Člen 10	Člen 6	
Člen 11	Člen 7	
Člen 13	Člen 8	
Člen 14	Člen 9	
Člen 11(d)	Člen 10(1)	
—	Člen 10(2)	
Členi 15, 16 in 17	Člen 11	
—	Člen 12	
Členi 18 do 24	Člen 13	
Člen 22		Člen 2(4)
Člen 25	Člen 14	
—	Člen 15	
Člen 26	Člen 16	
—	Člen 17	
Člen 27	Člen 18	
Člen 28	—	
Člen 29	Člen 19	
Člen 30	—	
Člen 31	—	
—	Člen 20	
Člen 32	Člen 21	
Člen 33	Člen 22	

Ta direktiva	Direktiva 2005/60/ES	Direktiva 2006/70/ES
Člen 34	Člen 23	
Člen 35	Člen 24	
Člen 36	Člen 25	
Člen 37	Člen 26	
Člen 38	Člen 27	
Člen 39	Člen 28	
—	Člen 29	
Člen 40	Člen 30	
Člen 45	Člen 31	
Člen 42	Člen 32	
Člen 44	Člen 33	
Člen 45	Člen 34	
Člen 46	Člen 35	
Člen 47	Člen 36	
Člen 48	Člen 37	
Člen 49	—	
Člen 50	Člen 37a	
Člen 51	Člen 38	
Členi 52 do 57	—	
Členi 58 do 61	Člen 39	
—	Člen 40	
—	Člen 41	
—	Člen 41a	
—	Člen 41b	
Člen 65	Člen 42	
—	Člen 43	
Člen 66	Člen 44	
Člen 67	Člen 45	
Člen 68	Člen 46	
Člen 69	Člen 47	